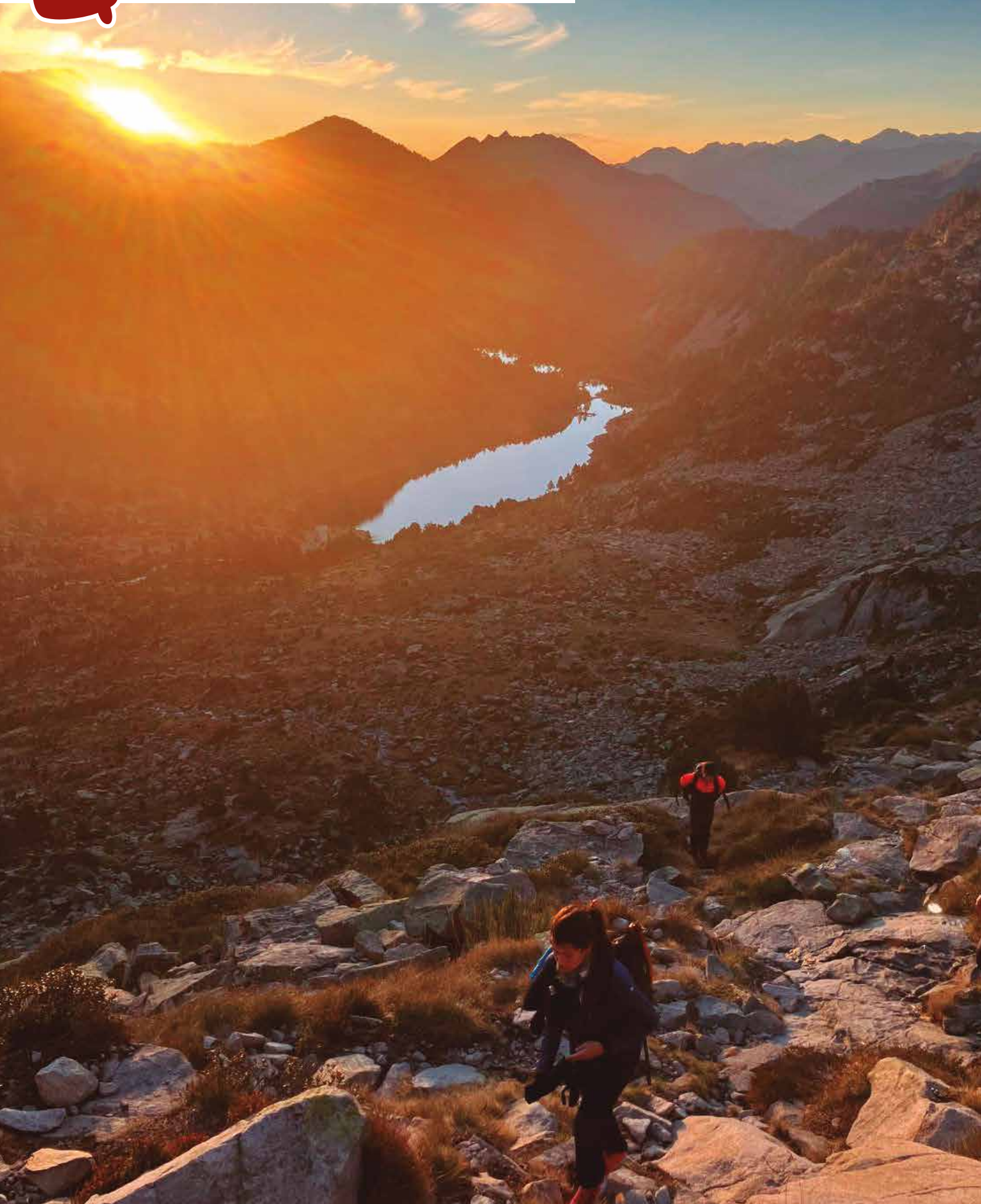

EL BATALL

Butlletí del GEA Esquelles Núm. 174 · Desembre 2024

Índex

Calendari d'activitats 2025

22 de març: Caminada per l'aniversari +
Presentació nova junta + Butifarrada

Abril: Ruta literària

10 de maig: Marxa de les Ermites

Juny: Ruta sorpresa

Juliol: Sortida als Pirineus

Agost/Setembre: Curs formatiu de crestes

Setembre: Olla de Vallter

Setembre: Cursa Organitzada
"Matagalls-Montserrat"

Octubre: Sant Feliu de Savassona (Tavèrnoles)

Desembre: Portada del Pessebre

Totes les dates son provisionals. Es faran
programes individuals per a cada activiat.

Edita:

Grup Excursionista Amerenc Esquelles

Plaça del Monestir, 5 (Can Boles)

17170 AMER - (Girona)

esquelles@hotmail.com

www.esquelles.cat

www.facebook.com/esquelles.amer · Twitter: @esquelles

Col·labora:

Ajuntament d'Amer

Consell redactor:

Noemí Casadellà, Narcís Junquera, Jordi Rabionet i
Miquel Sánchez

Disseny i maquetació: Adriana Fontàs

Foto portada: Albert Masó

Correcció de textos:

Servei Comarcal de Català de la Selva

El consell redactor no es fa responsable de les
opinions que s'expressen en els escrits.

Editorial 3

La junta informa

Breus..... 4

GEA: continuïtat i relleu!..... 6

Activitats 2024

Ruta Nocturna i Camí de Ronda..... 7

Esquellactius

Matagalls-Montserrat..... 8

Una experiència inoblidable..... 10

Al Puigmal des de Núria..... 12

Néouvielle: un silenci muntanyós..... 14

El Russell (3.207m)..... 16

Sona una esquella

2024, l'any del Cerví..... 19

Com pugen!

El Pedraforca..... 22

Vallibierna, el nostre primer TRESMIL!..... 24

Escalada

Via trepitja fort!..... 26

Cresta del Diable..... 27

Alta muntanya

Alta Ruta dels Perduts..... 30

Tornem al Montblanc..... 33

Col·laboracions

Per tu, Gerard!..... 36

Bivac al Mont Perdut..... 37

Agulles de Travessani..... 38

Pujar al Pedraforca + 16..... 40

D'aficionat a senderista..... 41

La Proposta

De la Font d'en Fàbregues al Mont Perdut..... 44

Un tomb per l'Arieja..... 46

Tot un món

Dom de Mischabel (4.545 m)..... 48

Batalletes

Les Agudes pels Castellets..... 50

Primer record del Grup Esquelles..... 52

Racó Poètic

La Tria de Mulats d'Espinavell..... 53

En el record...

Als mossens Josep Barcons i Manel Rodríguez..... 54

Dolors Crosas..... 57

L'ovella negra blanca

La mama ha anat a posar-se forta..... 58

Oncobike 2024 (La Vall de Llénena)..... 60

Reconeixement a Carles Roca Giberta (Rocky)..... 61

Amb la temporada de bolets ja finalitzada —i Déu n'hi do com ha estat aquest any!—, i amb el pardal a punt de fer el seu famós pas que ens portarà a un nou Nadal, arriba de nou a les vostres llars una nova edició de la revista El Batall. Com és habitual, aquestes pàgines recullen no només les nombroses activitats que les Esquelles hem dut a terme des de l'estiu, sinó també una magnífica mostra de la passió per l'excursionisme i la muntanya de molts amerencs, així com d'amics que, tot i no tenir la sort de ser d'Amer, han compartit les seves vivències a través d'articles. Esperem que en gaudiu tant o més del que van gaudir ells fent les excursions aquí narrades i, sobretot, explicant-les i compartint-les amb tothom. Perquè, com diu aquell català de Verges, "el millor del viatge és tornar ric de tot el que hauràs guanyat fent el camí". Una edició més, ens omple d'orgull que El Batall continuï sent l'espai on podeu compartir totes les joies que heu descobert pels camins i corriols de la nostra terra.

Com és tradició en aquestes dates, és moment de fer balanç de l'any viscut. Des del consell redactor de El Batall no volíem ser menys i, aprofitant l'ocasió, hem decidit complir amb aquesta pràctica per acabar l'any amb bons auguris. Bé, més que fer balanç, el que volem realment és expressar un agraïment i un reconeixement.

En primer lloc, volem reconèixer la gran quantitat de persones que ens envien textos i que mostren una gran predisposició per contribuir a aquesta revista. Seria fàcil dir que això ens fa la feina més senzilla, però, en realitat, ens la complica una mica més. I aquesta és una complicació benvinguda! Perquè significa que, edició rere edició, tenim un volum creixent de textos per editar, una prova que l'esperit migcentenari de les Esquelles continua viu i ben actiu. Així doncs, aquesta revista que ara teniu a les mans és fruit de la generositat de moltes persones que han volgut compartir les seves experiències i passions. Esperem que aquest esperit de col·laboració i entusiasme es mantingui viu durant molts anys més. Aquesta revista és més vostra que nostra.

Finalment, volem expressar un agraïment sincer a totes les persones que fan possible aquesta revista. Un reconeixement especial a l'Adriana Fontàs i la Noemí Casadallà, per la seva paciència, mètode, ordre i capacitat de posar seny a la passió exacerbada —i sovint poc controlada— dels tres personatges que també estem darrere d'aquesta publicació.

També volem dedicar un agraïment molt especial a la junta de les Esquelles i a totes les persones que, any rere any, col·laboren en l'organització de les activitats que duem a terme —i ja portem més de 50 anys! Cada activitat que fem amaga hores de feina voluntària: nervis, neguits, complicacions, corre-cuites, canvis d'última hora i solucions miraculoses que, amb esforç i il·lusió, permeten que tot surti de la millor manera possible. Una feina que, de fet, s'assembla molt a l'edició d'aquesta revista.

Aquest esforç col·lectiu és un reflex de totes les associacions que formen el ric teixit associatiu català: organitzacions que es mantenen vives gràcies a la voluntat, l'estima i la passió de les persones que les impulsen. Per tot això, a tots vosaltres: GRÀCIES!

Des del consell redactor d'El Batall, ara que s'acosta l'any nou, desitgem que aquest esperit es mantingui viu durant molts anys més. Llarga vida al Grup Esquelles d'Amer!

Bon any nou a tothom i... Amunt i Endavant!

Si voleu rebre la revista en format digital, entreu a la web o envieu-nos un correu a:

revistaelbatall@gmail.com

Breus

20/09/2024

Sopar d'agraïment als membres de la junta i socis/es que col·laboren:

Nous i noves sòcies

Aina Vila Mateu.....1042
 Anna Díaz Roura.....1043
 Agustí Clermont Feliu.....1044
 Anna Gorgoll Maiz.....1045

ACTIVITATS GRUP 2024

La sortida La Clàssica programada pel 20 d'octubre es va anul·lar.

I la última activitat de l'any, que és la Portada del Pessebre el dia 22 de desembre, sortirà la crònica en el proper Batall.

Encesa de l'estrella a Santa Brígida

des del dia 24 de desembre fins el 5 de gener tindrem encesa l'estrella de Sta. Brígida per tal de guiar els Reis Mags d'Orient fins a la nostra vila.

Tarja Federativa 2025

Podeu demanar la tarja federativa pel proper any a través de la nostra pàgina web: www.esquelles.cat

El Batall 174

Desembre 2024

30/09/2024

Canvi de l'estelada de Sta. Brígida a càrrec d'en Josep Fontàs i en Savador Cullell:

08/10/2024. Plaques de Santa Brígida

L'Albert Planagumà va anar a comprovar les plaques de Sta. Brígida i l'inversor no funcionava. La causa es creu que va ser un llamp. Des del Grup s'ha fet l'inversió de comprar aquest aparell per tornar a tenir llum a Sta. Brígida.

31/10/2024. Neteja de camins

Neteja del camí d'accés a la Font Fresca a causa d'arbres caiguts que tallaven el camí.

GEA: continuïtat i relleu!

Junta del GEA Esquelles

Fa uns mesos, vam fer saber a totes les sòcies i socis, amistats, etc., del GEA Esquelles el risc en què estava l'entitat pel que feia al seu futur, donat que el proper març de 2025 venç el mandat de la Junta actual i gairebé tots els membres van mostrar el seu interès en poder-se desvincular, i els pocs que quedàvem reconeixiem que era per a una continuïtat de mínims, de subsistència de l'entitat, fins a trobar un relleu amb l'empenta, les ganes i l'energia necessàries per donar a l'entitat el recorregut que es mereix.

I tenim molt bones notícies!!! Tenim relleu!!!

Des del mes de setembre, un grup d'amics, amb el sentiment comú d'estima vers les activitats de muntanya, amerencs, joves..., van mostrar el seu interès, sempre amb respecte i cautela, per poder donar continuïtat a l'entitat. Per part de la Junta actual, vam quedar gratament sorpresos de poder comptar amb aquest relleu, amb tantes ganes, energia, i amb unes idees molt clares, que creiem que garantiran la continuïtat que aquesta entitat es mereix i reforçaran, n'estem segurs, el missatge que una entitat així ha donat, dona i donarà sempre a la vila d'Amer.

Aquests propers mesos, fins a fer "oficial" el relleu a l'Assemblea anual que tindrà lloc a inicis del mes de març de 2025, anirem treballant ja conjuntament en les activitats que tenim plantejades, fet que ser-

virà per poder transmetre, humilment, el coneixement actual que tenim de l'entitat cap a les persones que la dirigiran en aquest futur tan proper.

Des de la Junta actual, i creiem que podem parlar en nom de tots els socis, sòcies, col·laboradors i col·laboradores de l'entitat, només podem desfer-nos en elogis cap a aquestes persones que amb tota la il·lusió del món han decidit fer aquest pas. Moltes gràcies!! Moltes felicitats!! I nosaltres serem al vostre costat per a qualsevol dubte que tingueu.

Per no deixar-nos noms, us compartim una foto recent, feta entre els membres actuals de l'entitat i el futur engrescador!!

Amunt i endavant!! ●

El Batall 174

Desembre 2024

Ruta Nocturna i Camí de Ronda

Ruta Nocturna. 21 de juliol

Sopant a Rocabandera tot el grup, sota la llum de la lluna

Camí de Ronda. 17 de novembre

Matagalls-Montserrat

Joan Català

Eren les 15:45, feia un dia clar, era l'hora que ens havien assignat. El nostre grup estava format per un equip de 7: 6 noies i un servidor, que vam passar per l'Arc puntualíssims i amb moltes ganes.

Era la primera vegada que feia una marxa d'aquestes característiques. De fet, fins que la Nuri (la meua cunyada) me'n va parlar, no m'ho havia plantejat mai. Ella, que l'havia feta l'any anterior, em va posar el caramel a la boca. El dia havia arribat i, amb una mica d'entrenament previ, ja era allà començant a caminar, amb el dubte de si acabaria o no.

Els primers 26 km els vam fer sense massa problema. Així doncs, amb energia i vitalitat, arribàvem a l'avitual·lament d'Aiguafreda rient, fent bromes. Allà ens esperava, a part de l'avitual·lament, una posta de sol espectacular. Continuàvem fent camí fins cap a les 21:00, quan vam fer una parada tècnica al punt 2 (Coll de Posses), amb els nostres avituallaments particulars (teníem un equip de suport espectacular amb 3 furgonetes, els nebots i familiars), per sopar una mica de caldo, una mica de pasta, contrastar sensacions i reposar forces.

A partir d'aquí ja començava realment la marxa nocturna, amb certa duresa i desnivells importants, però res que l'equip no pogués aguantar. El ritme que seguíem era alt, fins al punt que avançàvem molta gent, passant pel Collet de Matafaluga, Sant Llorenç Savall fins a Matadepera, amb els seus avituallaments i força fred. A partir d'aquí, arribats als 50 km, es va començar a notar realment el cansament. Tot i això, tot l'equip aguantava bé, i, a part d'alguna càrrega, seguíem a bon ritme, avançant molta gent que mostrava símptomes d'esgotament.

Un parat per aquí, un altre per allà, alguna ambulància carregant gent... Cada vegada trobàvem més abandonaments. La cosa es començava a fer molt dura per molta gent. Les cares alegres que es veien a l'inici es transformaven, però nosaltres anàvem fent, entre bromes i xerrades, superant el tram de Matadepera, per mi el més dur.

El Batall 174

Un cop fet l'avitual·lament de rigor, ja empeníem cap a Vacarisses. Era la parada més esperada però, alhora, la més llarga. Es va fer eterna, però en el moment que començava a sortir el sol, vam apagar els frontals i vam veure lluny Vacarisses i, encara més lluny, Montserrat. Ens vam inflar d'energia (tot i que el grup ja començava a afluixar): "JA HO TENIM!"

Enmig d'uns corriols de "puja i baixa" preciosos (tornem a veure paisatge), fins arribar a Vacarisses

però ens quedava l'últim tros, que realment ens va castigar molt. Redéu, quina pujada!!! Però amunt i endavant!!!

20 hores i 84 km després, les últimes escales, Montserrat... I vam entrar junts: la Pepi, la Ma Àngels, la Nuri, l'Anna, la Silvia, la Mireia i jo, visiblement cansats i emocionats. Una gran aventura que no oblidaré mai. ●

(71 km). Al pavelló ens esperaven amb música i un speaker amenitzant l'avitual·lament pel micròfon: "Ja falten 12 km!!!!". Ara sí que sí, ho teníem! El nostre gran equip de suport ens esperava a l'estació de Vacarisses, on vam aprofitar per canviar-nos, posar-nos Fisiocrem, alguns ràdiosalil i algun altre algun ibuprofèn, qualsevol cosa que ajudés... Tothom començava a sentir el pes de les passes a les cames, genolls, bessons, alguna llaga... Però cap a Monistrol falta gent!! Les vistes eren espectaculars, però ni això va fer que aquell tros molta gent abandonés, i els que seguíem no n'acabàvem de gaudir perquè l'atenció estava, en cada moment, en cada passa més.

A l'arribada a Monistrol ens esperaven el cunyat, la Marta, en Martí, els nebots, preparats per pujar amb nosaltres els últims quilòmetres. El sol ja començava a picar,

Una experiència inoblidable

Gerard Masó i Dúnia Rabionet

El passat 20 de juliol, juntament amb els nostres pares, vam iniciar una sortida per dormir a dalt un cim de 3.000 m, per seguir la tradició de cada any. Aquesta excursió ens va fer canviar la idea sobre com és la muntanya quan el temps es complica.

Tot va començar un dissabte quan ens vam despertar a les sis del matí. Vam posar tot el material necessari per poder fer la sortida, juntament amb el casc i les cordes per si de cas la grimpada es complicava. Estàvem en el dubte de si agafar la tenda o no, ja que la previsió deia que havia de ploure amb tempesta elèctrica a la nit, però aquesta previsió era molt baixa. Finalment, vam decidir agafar-la perquè en el fons era una bona idea, no ens feia res anar més carregats.

Quan portàvem aproximadament més de la meitat del recorregut, ens vam parar en el poble de Sallent de Gállego, on vam fer un esmorzar dinar a la vega-da. Havíem d'agafar forces perquè ens esperava una tarda molt llarga, en aquell moment no érem conscients del que teníem per davant. Després, seguint la carretera durant una estona més, vàrem arribar al camí del pantà, on havíem de deixar el cotxe per començar. Estàvem molt sorpresos de la quantitat de gent que hi havia en aquella zona. Els nostres pares ens van explicar que abans hi havia molta menys gent, ells també estaven descol·locats. Ens va costar molt poder aparcar el cotxe, però vam tenir la sort que un senyor gironí ens va fer un lloc per poder aparcar just davant del camí. Aquest vi-via en una furgoneta amb la qual estava passant els dies a diferents llocs de la zona.

Ja eren les dotze del migdia quan vam començar a caminar. La gent que ens anàvem trobant pel camí ens miraven amb cara estranya pensant on

anàvem en aquelles hores amb les màrfegues, la tenda, els cascos, etc. Nosaltres estàvem seguint el Wikiloc, on teníem tota la ruta marcada; en cas que el Wikiloc no funcionés portàvem un mapa i la ruta impresa. Una estona després vam agafar un trencall que ens va portar fins a una vall on havíem de fer una forta pujada, però que a la vegada tenia unes vistes impressionants. Quan portàvem aproximadament una hora caminant per la vall, ens vam adonar que el Wikiloc estava desactivat i no estàvem seguint la nostra ruta correctament. Aleshores, preguntem a uns excursionistes si està-

El Botall 174

Desembre 2024

vem seguint la ruta correcta per arribar el Balaitús. Ens van explicar que anàvem en direcció al pic Ariel i que no arribaríem al Balaitús fins a la nit; havíem perdut molt de temps. En sentir el que ens acabaven de dir ens vam desmotivar perquè havíem de tornar a passar per tota la vall i encara faltaven moltes hores per arribar al cim. Anàvem caminant al nostre ritme sense gens de pressa, gràcies als nostres pares, que ens motivaven perquè no ens rendíssim. En arribar al primer ivó ja eren les cinc de la tarda, estàvem molt cansats i vèiem que el Balaitús encara estava molt lluny. La gent baixava del cim, ens deia que no hi arribaríem, que no aconseguiríem fer nit a dalt i que faria tempesta seca, cosa que significava que plouria poc però amb molts llamps i trons. Aquests comentaris no ens van fer tirar enrere ni perdre la motivació perquè sabíem que el cim era cada vegada més a prop i res ens impediria poder arribar-hi i complir el nostre repte de dormir a dalt. Vam continuar caminant; ja havíem passat els quatre ivons i la tartera, fins a arribar a la cova. A dins hi havia uns bascos que passaven la nit allà; aquests ens van dir que encara quedava una hora i mitja de grimpada per arribar a dalt. Feia moltes hores que caminàvem, estavem cansats i aquests comentaris negatius no ajudaven a continuar endavant. Durant tot el recorregut pensàvem en el sopar i en les ganes que teníem d'estar estirats i poder descansar.

Finalment, en acabar la Gran Diagonal vam arribar al cim a dos quarts de deu del vespre. Ens vam posar a sopar i, en veure arribar la tempesta, ens vam espavilar a menjar i a muntar la tenda, de la manera que vam poder per culpa del vent. Seguidament, ens vam ficar tots quatre a dins, per intentar descansar i dormir. Poca estona després va començar a ploure; sentíem els trons i la tenda s'il·luminava pels llampecs. Tots dos teníem por perquè era el primer cop que dormíem a 3.000 m amb una tempesta a prop nostre. Per sort la tempesta no va passar del tot per sobre nostre, sinó que va passar bastant de llarg, tal com deia la previsió.

Al matí, en despertar-nos després del poc que havíem dormit, les vistes no van tenir preu. Podies fer els vídeos i les fotos que volguessis d'aquell paisatge, però veure la sortida del sol amb aquell mar de núvols en què només sobresortien els pics més alts era la recompensa del dia anterior, de tot l'esforç i l'actitud que vam tenir per aconseguir arribar. Sense fer gaires fotos ho vàrem recollir tot i vam començar a baixar sense distreure'ns.

La baixada no se'ns va fer tan llarga, anàvem fent petites parades per poder menjar i beure. Abans de les dues del migdia ja arribàvem el cotxe; abans de pujar-hi ens vam banyar en el riu i després ja vam anar tirant cap a Amer.

L'aprenentatge que en traïem d'aquesta sortida és que mai et pots rendir, encara que tu no puguis més, que sembli que no ho podràs aconseguir; la teva actitud i l'esforç són la clau per poder continuar endavant. Nosaltres encara som joves i ens queda molt per aprendre, però aquesta sortida realment ens ha fet conèixer sensacions de nosaltres mateixos que encara no sabíem. ●

Al Puigmal des de Núria

Júlia Colomer Ferré

Des del 2017 fem estades a la Vall de Núria, a l'estiu. Hi solem anar al mes d'agost, però aquest any hi vàrem fer una escapada l'últim cap de setmana de maig per celebrar l'aniversari d'en Josep. Sabíem que per allà dalt dels cims hi podríem trobar neu, i així va ser. Un goig, pujar fins al coll d'Eina i trobar-hi un bon tou de neu verge!

Com sempre ens instal·lem a l'hotel; a hores d'ara ja coneixem una part del personal que hi treballa de fa uns anys. Núria és un lloc per gaudir de natura, tranquil·litat, bona temperatura quan aquí baix hi fa aquelles calorades.

Potser algú deu pensar que de tranquil no s'hi deu estar gaire quan hi ha un munt de gent pels paratges dels voltants i els cremalleres van plens a vessar.

És ben cert! Al matí, quan se sent el xiulet del primer cremallera que arriba poc més enllà de les vuit, comencen a arribar els que van a fer caminades, els treballadors de tots els serveis que ofereix la Vall, i la resta del matí els que hi venen a passar el dia. Tot queda envaït, he he! Però nosaltres tenim el costum de fugir d'allà. Portem menjar, beguda, roba per si canvia el temps, tovallola per refrescar-nos en algun torrent, i amb la motxilla a l'esquena voltem per tots aquells indrets. És possible veure isards, marmotes, i si ha plogut una mica hi hem trobat rossinyols, algun rovelló...

Es pot gaudir de passejades en família amb vistes al santuari i al llac: camí del bosc, camí del canal, camí de les coves, camí de les creus, alberg del Niu de l'Àliga, i, per als més valents, tots els pics on cada any es fa el recorregut de l'Olla de Núria.

Del primer any, el 2017, en guardem molts records. Érem la Lurdes Casacuberta, la Mercè Vila i nosaltres dos, que hi vàrem passar uns dies. Amb la motxilla carregada amb roba i menjar fem ruta pel camí dels Enginyers al refugi de Coma de Vaca. Tot bé, però cap a migdia el cel es va anar tapant i arribant a Coma de Vaca ja plovia. Ens hi aturem per dinar i per veure si amaina el temps i podem fer el camí de baixada fins a Queralbs. Però no va ser així. Feia una pluja d'hivern, un xim-xim, i més aviat fred. Al passar la palanca de ferro que travessa el torrent, en Josep hi rellisca, i amb tanta mala sort que cau a sobre de la seva pròpia mà i es trenca el dit. Va ser evacuat amb helicòpter fins a l'hospital de Campdevànol i nosaltres tres vam fer el camí de baixada fins als aparcaments del cremallera de Queralbs amb pluja durant tot el camí. Tota una aventura que anem recordant de tant en tant.

El Botall 174

Desembre 2024

Durant aquests anys hem anat al pic de l'Àliga, del pic d'Eina al pic de Noufonts, pel camí de Fontalba, de Queralbs a Núria... El que jo en diria llocs «accessibles a les meves cames»; en canvi, al Puigmal sempre em semblava que no hi podria arribar. Però aquest any tenia la sensació que la muntanya em cridava, em veia capaç de fer l'intent d'anar-hi.

Després d'un bon esmorzar i amb la motxilla carregada amb tot el necessari enfilem el camí cap al cim. Hem sortit un pèl tard. És el que passa quan fas estada a l'hotel. Però de moment tenim un cel clar i aire fresquet. La previsió és de tempestes cap a la tarda.

Pugem pel camí del bosc de Sant Gil i arribant al pla de l'Ortigar ens hem de desabrigar; la pujada fa suar i el sol escalfa de valent. Des d'aquí podem contemplar les muntanyes del pic del Segre, Finesrelles i Fontnegra. Continuem pel torrent de l'Embut, on hi ha el Forat de l'Embut. Un lloc curiós. L'aigua del torrent queda engolida en un forat i travessa a l'altra vessant.

De moment gairebé ningú fa el camí de pujada, només una parella que va al darrere nostre i que ens anem trobant mentre fem algun descans.

A poc més d'una hora d'haver sortit de Núria, veiem d'un tros lluny algú que baixa.

- Mira quin un de tan trempat! Ja baixa.

A mesura que ens hi anem apropant en Josep diu:

- És en Jordi Rabionet!

- He vist la samarreta dels Esquelles i tot seguit us he reconegut! Què hi foteu, aquí?

- Anem cap al Puigmal. Quina casualitat trobar-nos aquí! I tu?

- Jo vinc des d'Ulldeter passant pels pics i baixo cap a Núria; prendré una coca-cola i enfilaré amunt altra vegada per tornar a Ulldeter, on tinc el cotxe.

- Mare meva, quines cames...

Ben contents d'haver-nos trobat! Fem foto de record i, apa, camí amunt que fa pujada.

De mica en mica, pas a pas, fem via cap al cim. Hi arribem poc després de les 12 del migdia. Repte aconseguit! Les meves sensacions s'han complert, malgrat el desnivell considerable que té el Puigmal des de Núria, gairebé 1.000 m. La vista és espectacular! Encara fa un bon sol i bona temperatura.

Després de fer un mos emprenem el camí de baixada. El pendent és prou considerable al primer tram. Si pujar costa, baixar és un trencament de cames!

Tal com deia la previsió van sortint nuvolades per totes bandes, cosa que fa que decidim fer parada per menjar i remullar-nos els peus més a prop de Núria. Trobem un racó ben bonic i ens mengem l'entrepà de pernil amb un glop de vi, aquest que no falti, després d'haver-nos refrescat amb l'aigua gelada del torrent.

Arribem a Núria i comença a ploure. Fa una petita tempesta, llamps i trons i no gaire pluja. Ho contemplem des del bar fent un toc per celebrar la pujada al Puigmal.

I tal com deia al començament, amb l'últim xiulet del cremallera torna la tranquil·litat. Aquí només quedem els allotjats a l'hotel o als apartaments. Havent sopat és un relax anar fins al mirador per contemplar les estrelles i gaudir de l'aire fresc. ●

Néouvielle: un silenci muntanyós

Nonna Rich Cullell

El passat 14 i 15 de setembre vaig poder tenir la sort de gaudir del cim de Néouvielle.

L'aventura va començar el divendres a la tarda, dirigint-nos rumb a França, per ser precisos, al Lac d'Aubert. Ens esperaven unes cinc hores de camí ja que hi havien hagut unes fortes pluges que havien inundat algunes de les carreteres; de fet, un dels pobles pels quals vam passar havia patit diverses destrosses. A les 22 h ja érem a lloc. Allà vam viure algunes anècdotes divertides.

Dissabte, ens vam llevar a les 6 h, ens vam vestir i vam menjar alguna cosa. Quan va començar a clarejar, ens vam acabar d'equipar i vam començar el camí. Quan portàvem poc mes de dues

El Batall 174

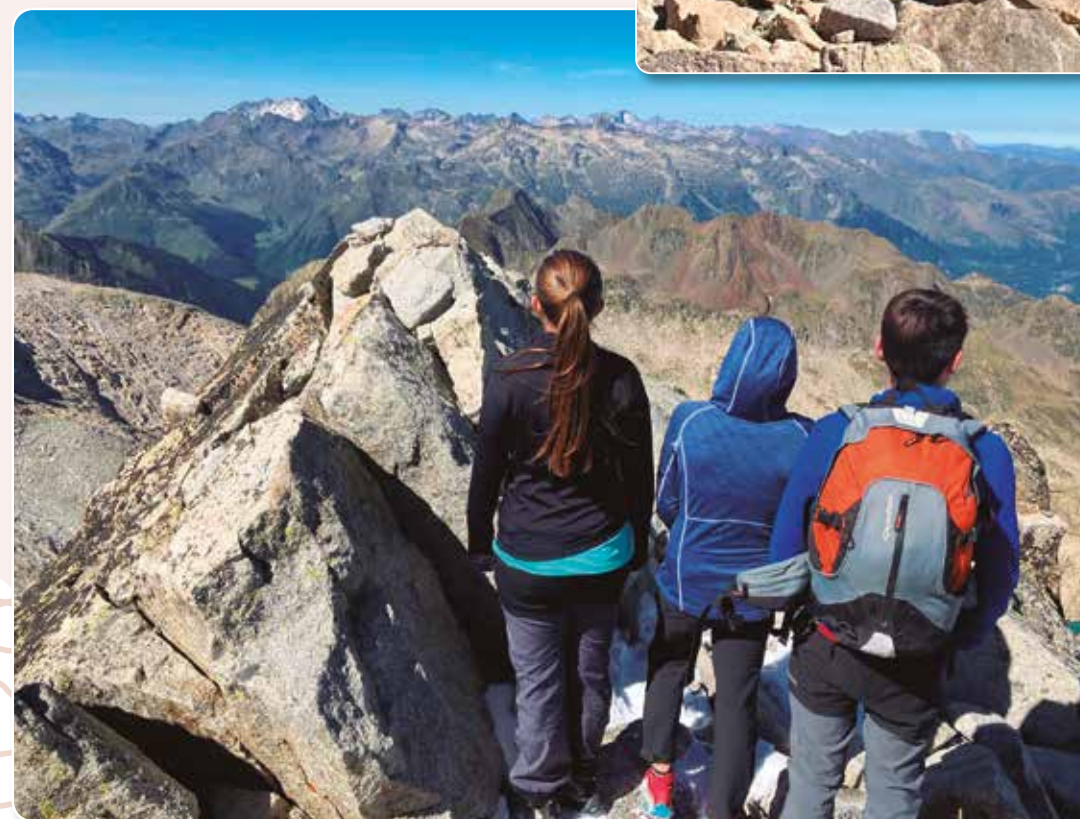
Desembre 2024

hores, ja vam poder contemplar el nostre objectiu, el Néouvielle. De mica en mica la cosa s'anava posant més emocionant, el camí era més empèdregat i amb claps de neu; fins i tot en alguns llocs hi havia gel. Ara sí, ja havíem fet cim, no hi havia ningú, teníem el cim per a nosaltres, amb unes vistes impressionants, aquell silenci únic... Ja de baixada vam trobar moltíssima gent, gent que no sabia per on anar o gent que s'ho deixava estar.

Un cop al cotxe ho vam recollir tot bé i vam començar a venir cap a Amer; ens vam parar a dinar, i després de cinc hores més de cotxe vam arribar.

Va ser una experiència inoblidable i única. Com ens va dir un dels mestres d'aquesta aventura, "a vegades les coses més simples, sense dificultat, també són tresors per a la memòria". ●

El Russell (3.207m) per l'antecima Russell (3.205m) passant per la Gran diagonal (des de Llauset)

Jordina Serrat

Més improvisat impossible! El dia 10 de setembre, en Quim, en Marc i jo vam acabar pujant el Russell.

Fa anys que tenim pendent l'Aneto; sí, sí, encara el tenim a la llista tant en Marc com jo. Quan era més jove pensava que encara em faltava experiència per anar-hi i ara senzillament perquè em fa mandra anar a la muntanya i haver de fer mitja hora de cua per fer el pas de Mahoma, a mi, que els llocs aeris m'agrada fer-los sense pressa.

Aprofitant el pont llarg de l'11 de setembre vam pensar que seria un bon moment per anar-lo a conquerir, i qui millor per acompanyar-nos-hi que en Quim.

El temps havia canviat i pintava un anticicló de tres dies brutal. Vam reservar lloc al refugi de la Renclosa i el guarda ens van comentar que degut als aiguats del dissabte anterior l'accés a la Besurta estava tallat. L'Aneto ens seguirà quedant pendent...

Ja que teníem la motxilla a punt i hi ha muntanyes per parar un tren, vam optar per anar a fer el Russell des de Llauset, ja que, per la seva proximitat amb l'Aneto, semblava que la idea no era tan diferent al que havíem pensat de bon principi.

Al refugi Cap de Llauset hi havia lloc per pernотar. Així doncs, el dilluns dia 9, havent dinat, vam enfil·lar l'Eix cap a Lleida i d'aquí cap a Pont de Suert en direcció a Viella; ens vam desviar abans al petit poble d'Aneto per agafar la pista que ens porta a

la presa de Llauset. No recordàvem la pista en tan mal estat. Les pluges havien arrencat tot l'asfalt i anant amb turisme va ser tota una aventura arribar al pàrquing. Vam aparcar a les 19 h tocadetes i vam començar la marxa cap al refugi.

El camí comença passant per un túnel ben curiós i segueix per la dreta de la presa tot seguint les marques de GR-11. El sol ja marxava i la imatge era de postal, amb el Vallibierna al fons que s'acomiajava de nosaltres.

El Batall 174

Desembre 2024

Passada la presa, el sender enfila amunt per no agafar fred, però les vistes i els dolls d'aigua fan que la caminada sigui agradable i ràpida fins que el refugi ja treu el cap.

Vam arribar-hi sobre les 20 h. Els guardes ens van ensenyar les "normes" del refugi. Espectacular, un dels millors en què hem estat mai. Es va inaugurar a l'octubre del 2018 i està impecable, tot revestit de fusta per dins i amb unes instal·lacions de primera. Ofereix habitacions de 6 persones amb bany i dutxa inclosa, un privilegi a 2.425 metres!

El moment de sopar una mica, abrigar-nos i descansar fins l'endemà.

Ens vam llevar sobre les 6.30 h. L'esmorzar, estil bufet lliure, amb torrades, melmelades, embotit, suc i cafè amb llet... Genial per agafar forces i una mica de calor per afrontar la rasca de fora, on hi devia haver 3-4 graus.

Un cop tips, ens vam calçar les botes i cap amunt. Ja s'entreveia el sol i el dia prometia una jornada ben serena. Vam iniciar la marxa pel costat de rierols i seguint encara les marques del GR-11 fins al coll de Vallibierna. La pujadeta es fa bé i és perfecta per matar el fred. Des del coll ja es divisa una bona panoràmica de l'Aneto, el Tempestats, el Margalida i el Russell.

En aquest punt ens vam desviar cap a la dreta (N) en direcció al coll de Bucardos o de Los Sarrios.

Aquí es perden les marques de GR i es segueixen les fites un xic amagades enmig del pedregam que serveix d'escalfament per al que vindrà després. La marxa es fa més complicada i convida a fer l'isard saltant de pedra en pedra posant a prova els nostres turmells. Tan partidària de les vambes i sort que dúiem botes, quin terreny!!!

Cada cop el paisatge es fa més típic d'alta muntanya, més abrupte, més pedres, crestes i llacs que donen el punt d'encant, sobretot perquè a aquella hora s'hi reflectia el sol. De postal. I encara n'hi ha que dubten de què hi anem a fer, a la muntanya. Una

jornada així són endorfines i adrenalina per a tot l'any!

Un cop al coll de Bucardos ja divisàvem el nostre objectiu davant, només faltava seguir les fites i no perdre el camí.

El Russell es ben curiós, de fet ja en diuen els Russells, perquè són sis puntes de més de 3.000 m i hi ha qui fa la circular englobant-les totes: agulla SE Russell (3.029 m), punta de la Bretxa (3.195 m), pic de Russell (3.207 m), l'Antecima (3.205 m), agulla S Russell (3.095 m), punta Oriental (3.042 m). Hi ha qui ho fa a peu, d'altres crestejant, i els més atrevits escalant; hi ha opcions per a tots els gustos. Des del coll es veu tota la cresta que porta fins l'agulla del Russell; així doncs, s'hi veia algun escalador que s'hi apropava per baix i d'altres que hi rapelaven per dalt.

Nosaltres vam optar per seguir les fites sense deixar de saltar les enormes pedres tot deixant el llac a la nostra esquerra, el qual estava glaçat pels seus vorals. La nit havia estat freda i, malgrat el sol, la temperatura a aquella altitud era, com dic jo, ben bé de Pirineu!

Vam enfil·lar entre blocs per anar a buscar la Gran Diagonal, per sota la punta Oriental, que cada cop es fa més estreta i et deixa entre l'agulla i l'Antecima del Russell. Carai amb la diagonal: no ho vam

comptar, però el desnivell és considerable. El camí puja tan dret que cal procurar no relliscar i no fer caure algun roc avall, que amb res agafa embalada.

Un cop a dalt és per posar nota a l'estat de forma física de cadascú, la canal no deixa indiferent! Quina bufera, uff..., però que fantàstica!

Vam seguir cresteta amunt perquè pràcticament el camí es perd i no queda més opció que mirar què hi ha a l'altra banda. En un no res, tot carenejant per una cresta ampla ens vam plantar a l'Antecima del Russell. Ja teníem un 3.000 al sac i el nostre objectiu quedava a tocar.

Bona de mi, que sempre llegeixo ressenyes abans d'atacar un cim: recordo que posava l'opció d'assolir-lo, des d'aquest punt, per un camí que queda a l'esquerra per tal d'evitar la cresta. Però en Quim és tan ràpid que el vam seguir i en un no bres ens vam adonar que ens hi trobàvem ben bé a sobre. És cert que es fa bé si no tens por als llocs aeris, tot i que una corda al pas final, on hi ha una llosa força guapa, no hi fa cap nosa. En aquest punt en Marc i jo vam optar per desgrimpar tot anant a buscar el camí i tornar a enfilar-nos a pocs metres per trobar en Quim, que estava com el peix a l'aigua. Quin vent que feia a dalt, glaçat! Fins i tot les paraules se'm congelaven a aquelles altituds i quan intentava parlar no vocalitzava bé! Encara ric quan ho recordo!

El millor d'aquest tros és que és molt curt i, com dèiem, hi ha diverses opcions aptes per a tothom.

Un cop a dalt, vam quedar bocabadats amb les vistes. Carai quin cim, el Russell s'ho val! I per sort vam coincidir amb un noi de Vilablareix, que ens va poder fer la foto de rigor.

Vam fer un mos, ja tocava posar alguna cosa a l'estómac abans d'emprendre la tornada. Tot plegat vam fer-ho força ràpid, ja que la sensació tèrmica era baixa i les mans i la boca deixaven de fer la seva funció.

Doncs, apa, ja només tocava baixar...

Vam desfer el camí per on l'havíem pujat, no vam trobar opció de fer ruta circular, tal com es agrada. El millor és que s'enfila tan ràpid que la baixada va ser un pim-pam, bé, tenint en compte els turmells i les mans, que ho vam posar tot a prova. I quin canvi de temperatures: a dalt la diagonal ja semblava que estiguéssim a 25 graus. El que té la muntanya...!

Arribats al refugi vam recollir quatre coses que hi havíem deixat per no haver de carregar tant de pes, vam celebrar-ho amb una bona cervesa i en un no res ens vam plantar al cotxe.

La primera aventura ja l'havíem assolit. La bona va ser baixant la pista, on quasi a mig camí vam sentir el cric-crec d'una roda... Vam punxar! Roda de recanvi, primera i avall. Sempre agraiem la parella de mecànics i muntanyistes de Pont de Suert que ens va arreglar la roda malmesa, que duia una bona esparracada. Només de veure-la ja van suposar d'on veníem.

I aquesta és la nostra aventura al Russell!

Ja ho sabeu, a gaudir de la muntanya, però sempre amb precaució: bona mèteo, bon calçat, roba d'abric, hidratació i alguna cosa de combustible per a l'estómac! Amb tots aquests ingredients només cal gaudir d'una bona recepta de bonics senders, paisatges inoblidables i riures amb bona companyia! Les "agulletes" ja vindran de postres!!! ●

El Botall 174

Desembre 2024

2024, l'any del Cerví

Albert Planagumà

Després de molts anys pensant en pujar el Cerví (Matterhorn, 4.478 m) i del nostre intent fallit l'any 2012 amb els companys de cordada Xerry i Uek, finalment aquest ha estat l'any en què he complert el meu repte. El repte de pujar la muntanya perfecta estèticament i molt completa des del punt de vista tècnic i físic.

Tot comença a finals de 2023, quan em decideixo a preparar-me per al repte. El primer pas és buscar un bon guia per fer l'ascensió. Decideixo fer-ho amb un guia perquè amb els companys d'escalada i de muntanya en qui confio per pujar una muntanya així no hem trobat l'ocasió per anar-hi.

Parlo amb en Ferran Latorre, que ja ens va acompanyar amb la Irene al Mont Blanc fa un parell d'anys, i concretament dates i possibilitats d'acclimatació.

Després d'un hivern i una primavera entrenant i posant-me una mica a punt, arriben les dates de marxar. Evidentment ja m'entren els nervis... Estaré preparat? Com serà? Ens farà bon temps? És que... és el Cerví, no una muntanya qualsevol. És aquella piràmide màgica i perfecta que et captiva quan la veus.

Decidim fer les vacances tots tres, en família, i anar cap als Alps tots junts. Aquesta idea em dona molta confiança. M'ajuda molt el fet de tenir-los a prop i acompanyant-me tots aquests dies.

Junts, estem uns dies per Chamonix fent acclimatació, excursions pels voltants dels 2.000 m, després un parell de dies amb una ascensió de 3.000 m amb dormida al refugi inclosa, a poc a poc anant guanyant metres i acostumant el cos.

...

Els últims dies em proposen d'anar a escalar l'Aiguille du Peigne (3.192 m) amb 850 md IV+ i un pas de V. Aquesta escalada em posa les piles i gaudeixo moltíssim ja que l'ambient és brutal. Soc al mig de les agulles de Chamonix!, sota l'agulla du Midi escalant per primera vegada. Em dona molta confiança de cara al que vindrà mes endavant.

Dos dies després sembla que el temps pinta bé i ens traslладem a Zermatt. La mateixa tarda ja m'acomio de la Irene i en Roc, i amunt cap al Hornli Hutte (refugi Hornli). Cal dir que l'ascensió fins a aquest refugi és una excursió genial per contemplar les vistes de les muntanyes del voltant: el Mont Rosa, Dent Blanche, Breithorn, Zinal Rothorn, Weisshorn...

Un cop arribo al refugi, el meu cap ja només pensa en l'endemà, els nervis ja estan a flor de pell. Parlem de la ruta, dels llocs difícils, de la "météo" i del temps que es considera normal per arribar al cim. 4 hores, diuen! Uf!! Aquí encara em poso més nerviós.

Sopem al refugi, que per cert és un 10 quant a instal·lacions i menjar. En acabar, anem d'hora cap a dormir després de contemplar la posta de sol.

Després de dormir poquet o gens, a les 3:45 h, peus a terra i cap a esmorzar ja ben equipat amb tot. A les 4:20 h donen la sortida als guies Zermatters i a les 4:30 h ens deixen sortir a la resta.

El Cerví, com a muntanya, té unes tres parts: la primera la fem bastant a sac, amb frontal i intentant avançar cordades que van a un ritme més tranquil. El camí és molt perdedor, hi ha molts blocs i roques per on passar i grimpar, has de saber on vas. Vaig amb les pulsacions al màxim tot aquest tram.

El segon terç de la ruta és més escalar i grimpar, amb passos on hi ha corda, i ens assegurem en diversos llocs; començo a trobar-me més còmode. Escalem la placa Moseley inferior i arribem al refugi d'emergència Solvay (4.003 m); bevem i mengem una miqueta de manera ràpida. Després de l'escalada de la placa Moseley superior, arribem a la part més tècnica per mi, que seria l'últim terç.

A partir d'aquí ens calcem els grampons i superem uns quants murs mixtos amb corda fixa instal·lada, assegurats i bufant fort ja que l'altura ja es comença a fer notar. Passem unes crestes on notem l'aire gèlid que ve de la cara nord. Ens abriguem i comencem l'espallla del Cerví. Finalment ens

El Batall 174

Desembre 2024

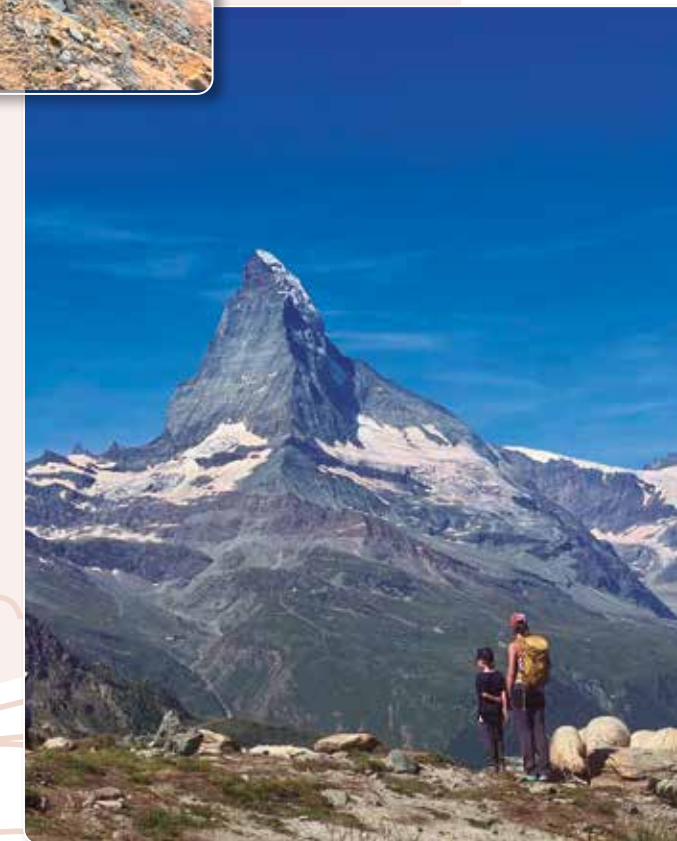
estona està exposat a la cara nord i veus l'abisme a prop. Fins que no et treus els grampons al cap d'una hora i mitja, la baixada es fa bastant tensa i amb els cinc sentits a punt per respondre a qualsevol contratemps o reliscada. Mentre vas baixant veus el refugi d'on has sortit a primera hora del matí, i no hi arribes mai, la baixada es fa llarga... 4 hores també per baixar.

Una vegada al refugi, coca-cola per celebrar-ho i avall!! Cap al telefèric i cap a Zermatt. Ara toca abraçar els de casa ben fort i celebrar-ho!! ●

queda l'última pala de neu gelada, d'uns 45 graus, on tenim a mà dreta la cara nord, que directament ens porta fins a baix a la glacera. Aquest tram posa les piles de debò, la possible caiguda és d'uns 1.000 m, un abisme.

Finalment arribem a l'avantcim, on hi ha Sant Bernat, abans de posar-nos a l'aresta cimera, i acabem la nostra ascensió divisant la brutal panoràmica de 360° des del cim. Abraçades, emoció, fotos... Un moment brutal que em quedarà sempre gravat a la memòria. Ens estem poca estona al cim ja que hem d'afanyar-nos per realitzar la baixada sense trobar massa cua.

La primera part de baixada es fa bastant "heavy", amb molta inclinació i la neu glaçada; ho fem tot de cara i impressiona bastant. Tota l'

El Pedraforca

Gerard Auguet Casas

Ens sona el despertador a les 4:45 de la matinada, tot i que a les 3 ja m'havia despertat per mirar si ja era hora de marxar... Els nervis del meu primer cim?

Em vesteixo mentre el papa fa un cafè ràpid, ens rentem les dents i marxem amb el cotxe. No hi anem sols, abans hem de passar a buscar uns amics, en Gerard Masó i el seu pare, l'Albert Masó.

Un cop recollit l'últim amic, en Jordi Franch, ja tots junts iniciem l'aventura cap al Pedraforca.

Després de dues hores arribem al pàrquing que hi ha a Saldes, a prop del Refugi Lluís Estasen. Ens posem crema solar, les sabates de muntanya i abans de començar a pujar a peu esmorzem al mirador de Gresolet (1.566 metres).

Són les 7 del matí i tinc fred; em poso el paravent mentre menjo l'entrepà de tonyina i ja aquí arriba el primer moment especial del dia, veure sortir el sol!!

A les 7:30 hores iniciem, ara sí, la pujada al Pedraforca. El papa i jo és la primera vegada que la fem però anem ben acompanyats amb els tres guies, l'Albert, en Gerard i en Jordi, que ja l'han pujat alguna altra vegada. A més, en Gerard Masó s'ha descarregat

una ruta del Wikiloc i en tot moment anem seguint el track.

La pujada per la canal del Verdet és molt maca però molt dreta, el desnivell és molt constant i passem per diferents punts bastant difícils. Recordo veure el Refugi Lluís Estasen, on hi havia un bar i dos gossos estirats a l'herba. Anem parant a beure i tirar alguna foto; jo tinc molta set però em diuen que he de fer glops petits per tenir aigua per a tota la ruta. Portem molta aigua, però farà molta calor i la ruta diuen que és llarga.

Després de fer alguna pujada molt dreta, per fi arribem a dalt al canal del Verdet, on ara sí que ens asseiem i fem un bon avituallament. Des d'aquí ja veig unes vistes impressionants i m'ensenyen per on seguirem pujant, i veig la zona de la grimpada, és al·lucinant!!

Comencem la zona de la grimpada i em sento molt segur i m'ho passo molt bé; a més, l'Albert va a davant i em guia per fer tot el camí correcte ja que quan estàs grimpant per les pedres tot es veu igual i et pots equivocar molt fàcilment.

El Botall 174

Desembre 2024

Aquesta etapa dura una bona estona i, tot i ser molt divertida, en algun moment em sembla que el cim el mouen de lloc perquè cada vegada el veig més lluny. Finalment, després de 2 hores i 50 minuts arribem al cim del Pollegó Superior (2.506 metres).

Ara sí que hi ha unes bones vistes; som al cim més alt que veig al meu voltant i fins i tot hi ha uns

corbs que volen per sota meu, que guaiiii!!!

La baixada la fem per un altre lloc, la tartera. Una baixada per la canal dels cims del Pedraforca molt empinada i on has d'estar tota l'estona molt concentrat; tot i així, sempre hi ha alguna vegada o altra que vas de cul per terra, i jo tampoc me'n vaig escapar..., cap dels cinc, de fet.

Al final de la tartera vam agafar un corriol molt maco que

ens va tornar a portar al Refugi Lluís Estasen i des d'allà vam acabar de baixar fins al cotxe. Del refugi al cotxe amb l'Albert vam baixar corrents per acabar de gastar les forces i energies que ens quedaven, va ser molt divertit!

A l'arribar tots al cotxe en Gerard Masó ens va dir que havíem fet la ruta en 4 hores i 45 minuts. Estic molt i molt content d'haver-ho aconseguit!!

Pel camí ens parem a dinar i després ja tornem tots cap a casa ben tips i contents!

Quina gran aventura amb el papa i amics a un dels cims més coneguts de Catalunya! Ja tinc ganes de fer el pròxim!!

9 d'agost del 2024 ●

Vallibierna, el nostre primer TRESMIL!

Olga Ferrés

Aquest any vam tornat a anar de vacances a la vall de Boí; feia temps que no hi anàvem i en teníem moltes ganes. L'objectiu principal era fer el nostre primer tresmil, tot i que ja n'haviem fet un als Alps italians, però vam pujar la major part del camí amb telefèric i podríem dir que això és fer trampes...

Com que el pic de Vallibierna ens quedava a prop i diuen que és dels més senzills del Pirineu, vam decidir provar de pujar-lo. Després d'uns dies visitant la vall i fent alguna excursió per entrenar-nos una mica, vam decidir que el dijous 8 d'agost (el dia abans que en Gil fes 8 anys) seria el millor dia, perquè la previsió deia que faria un bon sol.

Ens vam haver de despertar a les 6 del matí, i després d'una hora de cotxe, vam aparcar al pantà de Llauset. Des d'allà ja es veia el cim, i semblava molt

llunyà i molt alt. Però en teníem moltes ganes, i un cop vam estar ben equipats, vam començar a caminar. Primer vam travessar un túnel de roca, i després vam seguir per un caminet molt bonic pel costat del pantà. Al final del pantà vam agafar un camí a la dreta que ja pujava força, i de mica en mica vam arribar a la cabana de Botornàs, on vam parar una estona per esmorzar. Amb les piles ben carregades, vam continuar pujant fins que vam arribar al refugi de Cap de Llauset, però vam decidir continuar i fer-hi una bona parada a la baixada. A partir del refugi, el camí tornava a pujar fort, i a més hi havia pedres molt grans. La pujada es feia pesada, però, tot parlant de les nostres coses i fent algun joc d'endevinalles, vam anar fent camí mentre anàvem trobant llacs i grups de gent que també anaven a fer el cim.

Quan vam començar a caminar feia una mica de fred, però quan el sol va ser ben alt fins i tot feia calor.

El Batall 174

Desembre 2024

Però encara no s'havia acabat, i ara tocava desfer el camí i tornar a baixar cap al pantà.

La baixada va ser molt fàcil, i en alguns trams fins i tot vam córrer una mica. Vam tocar neu d'alguna congesta, ens vam refrescar en els llacs, i en menys de dues hores ja érem al refugi fent el refresc que feia estona que desitjàvem. El refugi era molt nou, i estava ple de gent. Un cop ben recuperats vam continuar, i en poca estona vam ser al pantà, i cap a les 4 de la tarda arribàvem al cotxe.

De tant en tant paràvem per beure una mica, perquè era molt important estar ben hidratats per no perdre forces. Un cop vam superar aquest tram de tartera, vam veure a sobre nostre grups que ja eren a la cresta d'abans del cim. Aquesta última part sí que pujava fort, però com que vam veure que ja faltava poc la vam fer molt ràpid i vam avançar força gent. Un cop a dalt ja només ens faltava fer la cresta, però va ser molt divertit i fàcil, perquè no hi havia gens de desnivell i les vistes eren espectaculars. Després de quasi cinc hores des que havíem sortit del cotxe, vam arribar al cim del Vallibierna, a 3.067 metres. Estàvem tots molt contents, i la gent que ens vam trobar al cim ens va felicitar. Quines vistes tan boniques! Es veien molts altres cims, però el que més destacava era l'Aneto perquè és el més alt del Pirineu. Potser algun dia...

Mentre ens canviàvem anàvem recordant tota la ruta que havíem fet, i com que estàvem tan contents la pujada ja no semblava tan forta i les pedres grans ja eren pedretes.

Va ser un dia que recordarem per sempre, i ara sí que podem dir que hem fet un TRESMIL. ●

Via "Trepitja fort!"

Irene, Albert i Roc

Un dia de finals d'agost estàvem escalant a Santa Brígida amb en Roc i la Irene. Provàvem vies senzilles i en Roc (7 anys) va dir: "Papa, m'agradaria pujar per aquí! Sembla fàcil, ho provem?"

Primer no li vaig donar gaire importància, però després, quan ho vaig anar pensant i parlant amb ell i la Irene, vam acabar decidint que hi obriríem una via, ens vam il·lusionar. En pocs dies ens vam anar engrescant i vam comprar el material.

Un dissabte de setembre finalment vam pujar amb un tallant i el material per provar la via abans d'equipar-la, la vam netejar i ens va semblar prou bonica. L'endemà vam pujar amb el trepant, uns ancoratges d'anella (*parabolts*) i la reunió i ho vam deixar tot muntat. Ens ha sortit una via de IV grau d'uns 10 m. Crec que és bo que hi hagi algunes vies d'iniciació perquè els que comencen agafin confiança.

Finalment la vam netejar i li vam posar nom: TREPITJA FORT! Ja la podeu provar! ●

El Batall 174

Desembre 2024

Cresta del Diable

Jordi_Sidera

Considerada com una de les crestes de referència, la cresta de diables és, si més no, la més difícil de les crestes clàssiques i una de les més boniques del pirineu. Té una justa anomenada per la seva roca granítica d'excel·lent qualitat, per la varietat dels passos d'escalada i pel magnífic marc que l'envolta, el massís del Balaitús. Durant el seu recorregut es gaudeix d'una notable sensació d'aïllament. Es passa per agulles de noms infernals i diabòlics (punta lucifer, plató dels diables, tridents, banyes del diable...), tot i que els bons amants de les crestes, quan arribin al cim de les punxegudes agulles, se sentiran més a prop del cel i com si estiguessin al mateix paradís.

Text del llibre "A tota cresta".

11.08.2024

Fa molta calor, obro els ulls, i veig que ja són dos quarts d'onze, deunido, però és que ahir vam arribar a les tres de la matinada. Prenc un cafè, i observo que la roba i el material d'escalada, encara estant ben molls. Ho estenc tot a la terrassa, i mentre ho faig, no puc deixar de somriure, tot pensant amb la gran escalada que vam fer ahir, i és que, ni més ni menys, vam visitar la casa del diable...

09.08.2024

En Jordi Rabionet em passa a recollir puntual, i comencem la nostra aventura, el nostre objectiu: la cresta del diable. Amb quatre hores, arribem al bonic poble de Sallent de Gallego, amb el cim de la penya Foratata de 2321 metres d'altura al davant, que és bastant semblant al Pedraforca. Anem a comprar càmping gas, dinem a un restaurant que ja coneixem, i acabem d'arribar amb el cotxe, fins a la presa de la Sarra, on hi ha el punt de sortida. Preparam les motxilles, que pesen com dimonis, ja

que portem la tenda, sacs, fogonet, cordes, material d'escalada etc... i comencem l'aproximació fins al refugi de Respomuso, situat a 2200 metres, a la vall de Tena, dins al masís del Balaitús. Fa molta calor, i ens notem el pes de les motxilles, encara sort, que per el camí anem passant per alguna fageda i agraïm l'ombra. Quan portem tres hores caminant, arribem al refugi, i encara fa molta calor. El pla era pujar tres-cents metres més amunt del refugi, i acampar on hi ha el desviament per accedir a la cresta, però, veient el llac que tenim al davant, i que hi ha gent que si està banyant, canviem d'ideia. Acabem de baixar fins al llac, i ens banyem sense contemplacions, aquest racó és un paradís, a més hi ha un tros de terreny que s'endinsa dintre el llac, tot formant una petita illa espectacular, i amb emplaçaments ja preparats per clavar la tenda. Ben refrescats i recuperats, muntem la tenda, i com encara és aviat, visitem el refugi, i demanem informació sobre la cresta.

Comença a baixar el sol, i anem a la tenda a preparar el sopar, avui toca raviolis amb carn, mentre sopem tenim una posta de sol espectacular. Ben sopat, preparam les motxilles per demà, i ens quedem una estona xerrant i contemplant aquest cel ben estrellat. Comencem a badallar, i entrem a la tenda, en Jordi, amb cinquanta nou segons ja dorm, és increïble la facilitat que té per dormir a la tenda, jo en canvi, tot i notar-me molt bé, de moment no puc dormir, pot ser, per què no volia que s'acabés aquest dia tant fabulós que hem passat junts, o pot ser és la calor, ja que estem a 2200 metres d'altura, i estic estirat per sobre el sac, i amb la cremallera d'entrada a la tenda oberta, vaig mirant les estrelles, i poc a poc, se'm van tancant els ulls...

10.08.2024

Sona el despertador, ens col·loquem els frontals, i preparam l'esmorzar, batut de xocolata amb cereals, i un cafè ben calent, pleguem la tenda, i la guardem en una taquilla dins al refugi.

Comencem l'aproximació pujant per el barranc de Respomuso, que de moment, és el mateix camí

per anar al Balaitús, i quan portem vint minuts, ens desviem a la dreta tot creuant el riu, d'aquí, ja veiem la silueta de la cresta, és una imatge única, i que no et deixa indiferent...

A partir d'aquest punt, ja no hi ha camí, enfilem per una canal herbosa molt pronunciada, i accedim per un terreny de grans blocs de granit, anem pujant fins que arribem a una cornisa ascendent, on hem de trobar un diedre de roca clara, però no el veiem.

Decidim continuar pujant tot vorejant l'esperó per la dreta, i esperem que un cop més amunt, puguem retornar a l'esperó, anem guanyant altura i sembla que anem bé, però, quan arribem a dalt, veiem que ens hem desviat uns dos-cents metres del collado canino, punt d'inici de la cresta. Estem al cim del Gavizo Cristal (pico Cristales), (de fet, diuen que és el punt original on comença la cresta, però per qüestió de temps, la majoria de gent comencen al collado canino).

No tenim ressenyes d'aquest tram de cresta, l'observem, i baixem lligats a l'ensamble, però quan encara no portem ni dos minuts, ens trobem un bon precipici amb una instal·lació de ràpel, sort

que hem agafat les dues cordes de seixanta metres, ja que ens ha sortit un ràpel de cinquanta metres. Continuem per terreny més evident, tot esquivant congestes de neu, i enfilem un tram de roca amb algun pas tot curiós, i ara sí, arribem al collado canino.

Miro la primera agulla que hem d'escalar, la punta proserpina, tot i no tenir massa dificultat, ara mateix la trobo força imponent, amb un precipici a cada banda bastant important, i a més, ara s'ha girat un aire fred que m'ha deixat sense alé, sembla que el diable ens dona la benvinguda...

Teòricament hi ha una instal·lació de ràpel, per evitar aquesta agulla, la busquem i no la trobem. Si volem fer la cresta, hem d'escalar aquesta agulla. Hem vingut a escalar i sé que puc fer-ho, només m'haig de concentrar. Agafo la corda i li dic amb en Jordi que m'asseguri, l'aire i l'ambient és fred, però ara, el diable ja no m'intimida...

Començo l'escalada, i vaig col·locant algun friend(ancoratge), fins arribar a mitja paret on hi ha un clau, continuo per una part més vertical i amb més ambient, però amb bona roca per agafar-me, i arribo al cim. Estic molt content i satisfet, tinc la

sensació que em faltava provar aquesta roca, i que d'alguna manera he trencat el gel. Seguidament puja en Jordi, i fem un ràpel d'uns vint metres, que ens deixa a una bretxa bastant aèria. A partir d'aquí, anem fent tota la cresta amb passos verticals, flanquejos aeris i exposats, i alguna desgrimpada.

Després d'un ràpel de trenta metres, arribem a la base de les banyes del diable, aquest racó, com escalador, només puc dir, que és únic i excepcional, també sé, que ara aquí, hem de prendre la decisió de continuar la cresta, o baixar per uns ràpels que hi ha d'escapada. Ja són les tres, i encara ens queden dos hores de cresta, set ràpels de trenta metres, la tornada al refugi, i baixar fins al cotxe, i ara estant creixent uns núvols que no ens agraden gaire. Decidim de no continuar, si volem marxar avui cap a casa serien masses hores. De totes maneres, ja que estem a les banyes del diable, en Jordi em convenç per escalar la banya superior, primer he dubtat una mica, però sort que li he fet cas, ja que un cop a dalt, les sensacions, l'ambient, i les vistes són espectaculars, i tal com diu el llibre de a tota cresta, ara mateix, estem més a prop del cel, i dins el nostre paradís...

Fem un ràpel de trenta metres, desgrimpem una mica, i arribem a les instal·lacions de ràpel d'escapada de la cresta, comencen a caure gotes, fem un ràpel de quaranta metres, segueix d'un altre de seixanta metres, desgrimpem una mica més, i ja estem fora de la cresta.

Ens sentem, ens treiem el material d'escalada, i mengem un entrepà mentre observem la cresta. Ens ha faltat poc per acabar-la, podríem bé escalat més, però, amb el poc rodatge que portem, també és cert que podríem bé escalat menys, per lo tant, estem contents i orgullosos.

Tornem a baixar per el mig de grans blocs, baixem la canal pronunciada, i arribem al camí de la ruta normal del Balaitús, ens girem, i fem l'última mirada a la cresta, deunido tot lo que hem escalat! Mirem la banya superior, que des d'aquí, es veu una agulla alpina estreta i punxeguda, només fa una estona, jo i en Jordi érem al cim, un moment que no oblidarem.

Acabem de baixar fins al refugi, ens hidratem, carreguem les motxilles, i comencem la baixada cap al cotxe, només de sortir del refugi, comença a ploure, jo em poso la jaqueta de goretex, en Jordi continua amb màniga curta, diu que la pluja forma part del paisatge, crec que té raó, a més la pluja, no és gens freda, però jo, continuo amb la jaqueta. Després de quinze hores d'activitat, arribem al cotxe, ens canviem de roba, i anem ha fer un bon sopar.

Quatre hores més de cotxe, i arribem a les tres de la matinada a casa.

Comença ha fer calor... ●

Alta Ruta dels Perduts: entre El Mont Perdut i El Vignemale

Silvia Cros Roura

A començaments del 2024, en una conversa informal entre amics, algú va llançar un repte a l'aire: "Per què no fem una travessa d'alta muntanya junts durant una setmana?" L'acceptació va ser instantània. Després d'explorar opcions, ens vam llançar a la piscina:

On? - Al Parc Nacional d'Ordesa i Mont Perdut.

Quan? - 7 dies a l'agost.

Com? - Amb la travessa proposada: Alta Ruta dels Perduts.

Dit i fet. Després de quadrar les dates, vam fer la reserva. Els mesos van anar passant entre nervis, il·lusió i dubtes fins que va arribar la setmana clau.

15 d'agost: el començament

Dia d'aproximació a la zona! Tot i haver estat tres dies amb angines, la il·lusió i la companyia em van donar forces per afrontar l'aventura. Més de quatre hores de viatge i ens plantàvem al refugi de Bujaruelo. Una breu introducció a la ruta, repàs dels punts complicats i un pica-pica ens van donar el tret de sortida. Ara sí, adeu mòbil i societat: una setmana immersos en la immensitat de les muntanyes!

El Batall 174

16 d'agost: Bujaruelo - Góriz / 16 km / +1.600 m / -761 m

Començar amb +1.000 m de desnivell no era poca cosa! Carregats amb motxilles força carregades i les cames encara adormides, vam avançar lentament cap al port de Bujaruelo. Allà ens esperava una grimpada entre cascades fins al refugi de Sarradets, amb un paisatge que feia emmudir: la Bretxa de Rotllan, envoltada de neu i gel, el Taillón imponent (3.144 m) i la part alta del circ de Gavarnie.

Després de les fotos de rigor, vam enfilat cap a la Bretxa, tot esquivant les aglomeracions. Un cop havent superat les cadenes inicials del Paso de los Sarrios, vam fer una parada per dinar, però, en revisar el mapa, vam adonar-nos que ens havíem desviat! Tot i haver estat advertits del risc de confusió en aquest tram, no ho havíem pogut evitar!! La nostra brillant idea va ser retallar camp —o més aviat, roca— a través per retrobar la ruta! Una hora i mitja d'anades i vingudes, i per fi vam veure la llum: un camí suau i clar entre camps i gespa que ens portava fins a Góriz.

17 d'agost: Góriz - Pineta / 12,6 km / +625 m / -1.583 m

Amb el sol que sortia, vam iniciar la ruta cap al Collado de Arrablo seguint un camí suau amb la vall d'Ordesa als nostres peus. Un cop al coll podíem decidir si seguir per la Faja de las Olas o bé agafar la variant de Fuen Blanca. Ens vam decantar per la primera opció i vam continuar per un sender vorejant les muntanyes i gaudint d'un paisatge espectacular: canyons, muntanyes amb plecs i esquerdes, precipicis vertiginosos... De seguida vam arribar al pas complicat: un tram amb cadenes on calia grimpar i baixar per plaques de roca força inclinades. Amb cura però sense gaire dificultat ens plantàvem al Collado de Añisclo. Allà, el nostre malson: baixada fins a Pineta. Calia descendir 1.200 metres en uns 4 km! Mentalment preparats per al que ens esperava, vam posar rumb cap allà i després de tres hores interminables vam arribar al refugi de Pineta.

18 agost: Pineta - Espuguettes / 17,2 km / +1.762 m / -948 m

L'etapa reina! Vam sortir de Pineta per un camí pla que travessa la vall. Amb el primer sol, vam començar a pujar cap a les cascades del Cinca. Poc abans d'arribar-hi, altre cop bifurcació: o bé seguíem pel balcó de Pineta i el llac de Marboré, o bé ens desviàvem cap a Puerto Nuevo. El dia anterior, uns amics francesos ens van convèncer d'escollir la primera variant i no es van equivocar: la vista de la cara nord del Mont Perdut i el llac ens va deixar sense alè. Però el que no ens imaginàvem era el que venia a continuació: la Bretxa de Tucarroya i la baixada per la vessant francesa fins a l'Hourquette d'Alans! La pujada fins a

la Bretxa, amb una mica de neu, no va presentar problemes; però, quan vam veure la baixada que ens esperava, se'ns va aturar el cor! Baixar aquell pendent amb les motxilles semblava suïcida! Tot i així, amb l'adrenalina pels núvols i molta precaució, vam aconseguir superar-lo! Només faltava pujar fins a l'Hourquette i acabar d'arribar fins al refugi. Ja teníem el tercer dia al sac!

19 agost: Espuguettes – Grange de Holle / 11,7 km / +365 m / -877 m

Sort que aquest dia era de descans actiu, perquè després dels tres dies anteriors estàvem físicament i mentalment esgotats. La baixada va ser força suau fins a arribar al circ de Gavarnie, una altra de les meravelles del Pirineu aragonès-francès! Cascades, neu, gel i muntanyes imponents, amb la Bretxa de Rotllan a la llunyania... Un espectacle que val la pena veure almenys un cop a la vida! Per sort, hi vam arribar d'hora i vam poder gaudir del paisatge sense multituds, que sí que vam trobar després, baixant cap al poble de Gavarnie. Un cop allà, ens vam regalar un bon àpat de restaurant i una tarda de relax entre migdiades al sol, jocs de cartes, converses i lectures..., perfecte per recuperar energia!

20 agost: Grange de Holle – Oulettes de Gaube / 19,6 km / +1.557 m / -897 m

Els 10 primers quilòmetres de l'etapa van ser tranquils: poc desnivell i un caminet fàcil de seguir tot travessant la vall d'Ossoue. Cada cop veiem el Vignemale més a tocar! 3 horetes més tard arribàvem al Barrage d'Ossoue (1.829 m), un espectacular llac de muntanya al peu del massís muntanyós! Allà començava la forta ascensió fins a l'Hourquette d'Ossoue, uns 5 km amb un desnivell d'aproximadament +1.000 m. Tot i que aquesta part se'ns va fer bastant dura, i més tenint en compte que era migdia i el sol picava de ple, a l'arribar al refugi de

Baysellance (2.654 m) encara ens vèiem valents, per la qual cosa vam decidir fer via cap al petit Vignemale (3.032 m). I com en vam gaudir! Sense les enormes maletes (que havíem deixat al coll) ens sentíem ocells sense gravetat!

El cansament va aparèixer a la baixada fins al refugi d'Oulettes de Gaube, on els menys de 4 km i -600 m que ens quedaven es van fer lents entre roques i passos més aviat tècnics... I a l'arribada, una mica de desengany: refugi replet de gent, sense dutxes i poc tiberi... Ara, cal mencionar que el paratge era espectacular: lust davant nostre s'alçava imponent la cara nord del Vignemale amb totes les seves agulles i la seva esplendor! Així que vam deixar de banda les recances que teníem respecte del refugi i vam decidir valorar la sort que teníem de poder gaudir d'aquells indrets, pensant que només ens quedava un dia.

21 agost: Oulettes de Gaube - Bujaruelo / 16,6 km / +592 m / -1.443 m

Última etapa però no menys important! 450 metres de desnivell positiu en 1,5 km fins arribar al Puerto de los Mulos (2.591 m), un coll transfronterer que ens introduïa altre cop al nostre estimat país. Un cop allà, pràcticament 1.200 m de baixada recurrent 14,5 km entre el vessant sud-oest del massís del Vignemale i la vall de l'Ara fins a arribar de nou al refugi de Bujaruelo. Al ser l'últim dia, el cansament acumulat es notava: caigudes absurdes i regiraments de peus ens van acompanyar entre riures i historietes.

En arribar, una gerra de cervesa i un bon tiberi: havíem recorregut 93,6 km i superat un desnivell de +/-6.500 m en només sis dies!! Foscos però immensament feliços, vam emprendre el camí de tornada, amb el record d'uns dies inoblidables que quedarien gravats per sempre a la nostra memòria. ●

El Batall 174

Desembre 2024

Tornem al Montblanc

Lídia Escamilla

Tornem a fer cim al Montblanc després de 17 anys amb unes condicions climatològiques totalment diferents, amb cordada diferent però amb la mateixa ganes de tornar a coronar el cim costi el que costi.

Des de la primera expedició sabia que el tornaria a fer, ja que el 2007 també vam arribar al cim del sostre dels Alps francesos i no vam tenir cap vista a causa del mal temps. I per això havíem de repetir aquesta gran aventura.

Per tant, reservem el refugi Tete Rousse, a 3.167 m, ja que el refugi de Gouter, a 3.815 m, estava més que ple. En la primera expedició vam dormir al Gouter, que sol ser el més habitual per poder passar la dificultat del pas de la bolera i la llarguíssima grimpada de II-III grau del primer refugi al segon de dia.

Doncs el primer dia sortim amb telefèric des de Les Houches i agafem un cremallera que ens deixa a dues hores del refugi amb una distància d'uns 4 km i 1.000+. El tram es fa bé sense complicacions i el temps acompanya. Quan arribem al glaciari del re-

fugi (primeres preses de contacte amb la neu), ens trobem uns guardes que et demanen identificació i controlen que portis el material adequat per fer cim. Ho vaig trobar súper correcte, ja que tot i estar de moda no podem pujar a un Montblanc amb vambes i sense corda ni grampons.

Hem de sortir a la 1 de la matinada com a molt per assegurar el cim i el temps, ja que ens indicava tempesta a la tarda i amb el canvi climàtic després de 17 anys ens podríem trobar amb una pila d'obstacles. No deixa de ser alta muntanya, on la incertesa i els obstacles sempre hi són.

Doncs som-hi!! Esmorzem bé, ens hidratem bé, ens encordem i amunt!!! El fred no era exagerat, o potser és que anàvem abrigats fins a les celles... La nit era espectacular, amb un cel obert i radiant on, allà dalt, s'apreciava cada estrella. El silenci dins la foscor d'aquelles enormes muntanyes era un detonant per als nostres nervis de com acabaria aquella gran aventura.

que havien de ser 2 hores fins al Gouter en van ser 4 per pèrdues. Sí, també portàvem el track, però de res et serveix enmig de tant de bloc i cadenes de nit.

Arribem al Gouter, uff. Comencem a respirar tot i l'altitud després d'haver passat el pitjor tram de la ruta. Ben contents, comencem a apreciar les primeres llums del dia

darrere les muntanyes, que ens començaven a il·luminar el pas per totes aquelles dunes immenses de neu. Quina preciositat!! Per mi, era màgia, un regal més de la vida.

Són les 7 del matí, portem 6 hores i l'altitud i la son es comencen a notar al cos. Ens hidratem contínuament, mengem, es comença a veure els petits puntets de gent que ha sortit del Gouter a primera hora.

Anem avançant molt lentament per assegurar el cim, però avancem. Que bé, que feliç que em sentia.

Ja visualitzem el refugi lliure Vallot, un refugi que en la primera expedició el vam haver d'utilitzar tant sí com no, o quedàvem congelats pel mal temps que

Passet a passet, que l'última vegada l'altitud em va passar factura. Per tant, travessem el primer glaciari i ja ens hem de treure els grampons ja que a la bolera no hi havia neu. Cal esmentar la importància del canvi climàtic, ja que fa 17 anys a la bolera hi havia tanta neu que hi havia una corda per poder-te lligar per quan baixaven els rocs; així almenys no anaves canal avall. Doncs res de neu, i que corri qui pugui a la bolera sense poder encordar-nos ja que a la corda per lligar-te no s'hi arriba ara.

També s'ha de dir que a les 2 de la matinada la caiguda de rocs no és tan pronunciada. A la tornada ja és una altra cosa, i molt de compte!!!

Bolera passada amb molts nervis, grimpada amunt. Una grimpada en què de nit és molt fàcil perdre't. El

ens va caure a sobre. És un refugi lliure a 4.362 m que es pot utilitzar en cas d'emergència.

Ens queden 500 m positius, res, una Salut que allà és converteix en deu saluts travessant unes arestes dretes com una mala cosa. Quan vam passar per allà la primera expedició era de nit i com que anava dormida per l'altitud, res!!!, bufar i fer ampolles. Ara!!!, de dia era una altra cosa. A mi, tot i ser muntanyera, sempre m'han fet molt respecte les altures; tanmateix, me les he agafat com un repte de superació personal. Aquelles arestes gegants a peu del Montblanc amb els seus precipicis continus feien que el meu piolet no es desenganxés ni un segon de la neu.

Tot i així, la preciositat d'aquella immensitat tan pura i blanca compensava la dificultat que poguéu tenir...

Una aresta rere una altra feien que l'esgotament físic i mental creixés. Vèiem el cim, però no arribava mai... Els passos molt lents i la respiració més accelerada... Només el Montblanc dins la meva ment feia possible aquella fita que anhelava tant.

Uns últims metres que acaben en una aresta llarga i vertiginosa són els que ens porten a complir el nostre somni de nou en un dia espectacular i, el més anhelat, ser al sostre dels Alps de nou per poder gaudir plenament d'aquella immensitat. CIM DEL MONTBLANC a les 10.00 H.

Els minuts justos per fer la foto i baixar ràpid. El gèlid fred i el vent que l'augmentava, sumat amb unes petites molèsties d'estómac, ens van fer acomiadar del cim ràpidament per poder sentir-nos una mica millor.

La baixada és ràpida però vigilant molt. Comença la boira al refugi Vallot. No es veia res; tanmateix, decidim

intentar arribar al Gouter a veure si ens donen lloc (que la idea era tornar ja al cremallera).

Evidentment, el temps es va girar a la tarda com estava previst, i sumant-hi el retard que ens va provocar la bolera i la grimpada de nit no vèiem gens factible arribar fins a baix. Ni factible ni adequat.

Ens faltava baixar la grimpada i la bolera amb mal temps. No calia. Ens van acollir al Gouter i l'endemà al matí vam baixar. La desgrimpada, molt lenta i vigilant molt, i la bolera... ja només queda dir que aquí sí que estàs a les mans de DÉU. Vam esperar i esperar prop de 10 minuts que acabessin de baixar tots aquells rocs. Jo no les tenia totes, però havíem de passar tant sí com no!!! Era allà mirant els rocs i em deia a mi mateixa: "De debò? Hem de passar per aquí?" Doncs sí!!! Va ser comptar fins a tres i arrancar a córrer per aquella pala com puguis.

El tema de la bolera ha canviat molt; és una gran canal on hi ha hagut un desglaç important, i aquest produeix la caiguda d'aquestes pedres enormes i que baixen amb molta velocitat.

I res, de la bolera cap al cremallera i a Les Houches a celebrar-ho!!!

Una aventura més per poder explicar, i tampoc crec que hi torni ja que queden moltes muntanyes per explorar. ●

Per tu, Gerard!

Club Atlètic Amer

En nom de tot el Club Atlètic Amer, Gerard, et volem dedicar un moment especial per reconèixer i agrair el teu increïble rendiment i els nombrosos èxits aconseguits amb BTT durant tot aquest temps amb nosaltres, com els campionats de Catalunya i d'Espanya de XCO els anys 2023 i 2024, la Copa Catalana XCO els anys 2023 i 2024, el campionat de Catalunya XCM el 2024, la Copa Catalana XCM el 2024 i la Súper Cup BTT el 2023, tots en la categoria Master-30.

La teva dedicació i el teu compromís han estat una font d'inspiració per a tots, i han aportat un valor incommensurable al nostre club.

Ara, acompanyem aquest reconeixement amb els nostres millors desitjos per a la teva nova aventura de cara a l'any vinent, amb el nou equip valencià, el Cloot Team.

Estem convençuts que continuaràs brillant amb la mateixa passió i determinació que sempre has demostrat. Estarem esperant amb il·lusió els teus èxits futurs!!

Molta sort en aquest nou camí!!! Estem segurs que aconseguiràs tot allò que et proposis!!

Desembre 2024 ●

El Batall 174

Bivac al Mont Perdut

Eduard Tous Pioli - tousmotor@gmail.com

En Pep i l'Eduard són companys d'escalada i totel dia s'estan enviant àudios explicant-se les batalletes que fan l'un i l'altre. Un dia, l'Edu en rep un que diu: «Vosaltres, que no pareu mai quietes, per què no expliqueu alguna de les vostres aventures?» De seguida ens vam mirar i vam dir: «Hem d'explicar el bivac que vam fer al Mont Perdut.»

Tot va començar l'estiu passat mentre pensàvem plans per fer durant les vacances. Entre moltes idees, la que més il·lusió ens feia era anar a fer un bivac a un cim. Li vaig proposar a l'Edu d'anar a fer-lo al Mont Perdut ja que ell no hi havia estat. Per mi Ordesa és un lloc especial; a part de ser un dels racons més bonics del Pirineu, també hi he passat molts bons moments i hi he conegut gent molt maca. Així doncs, cap a Torla hi falta gent! Recordem amb riures el dia abans de pujar al cim. Estàvem tots dos sopant sense dir-nos res, cadascun reflexionant si no valia més fer-se enrere... L'Edu va posar-se la motxilla a l'esquena i gairebé se'n va de cul a terra: pesava molt i era la primera vegada que carregava tant de pes. Tenint en compte que eren uns 22 km amb 2.200+, era una mica bogeria. Jo havia passat la primavera amb la tibia trençada i ell no havia fet gens de muntanya des de feia mesos. Tot i així, l'endemà a les 5 del matí vam pujar a l'autobús que ens portava a la Pradera d'Ordesa.

Comencem a caminar animats; encara és fosc i els primers quilòmetres passen ràpid tot i que caminar per pista no es el que més ens agrada. Passem per les Gradass de Soaso, precioses, i seguim camí fins a la Cola de Cavallo, on quan hi arribem pràcticament no hi ha ningú. Foto de rigor i enfilem per les Clavijas de Cotatuero, fàcils, tot i que amb la motxilla i mig plovent potser no calia. Comença a ploure amb més ganys i arribem molls com ànecs al refugi de Góriz. Ara toca estendre coses i demanem el dinar al refugi. Tot i que ens esperàvem més, mengem amb ganys i ben calent, cosa que s'agraeix. Preguntem per la

meteorologia al guarda i ens diu que en principi ha de parar de ploure però que això mai se sap. Finalment, cap a quarts de quatre sembla que comencen a marxar els núvols i decidim tirar cap amunt.

Costa arrencar, però anem fent a ritme molt lent però sense parar fins al Lago Helado. Allà parem un moment. El vent és fort i fa fred. Comença a fer-se tard. Enfilem La Escupidera; l'Edu està molt cansat i la tartera i l'altura no ens ajuden a agafar un ritme, així que anem parant sovint. Arribem al cim que ja s'ha post el sol, tot i que encara clareja prou per preparar el bivac ràpidament. L'Edu fa el vídeo de rigor, i directe cap al sac. No pot parlar, està KO. Preparo alguna cosa ràpida per sopar, crec que els típics ya-tecos i frankfurts. Mengem i quedem adormits al cap de res. Cap a les dotze l'Edu obre els ulls; jo, no sé per què, estic desperta també. Mirem el cel, que ara ja és ben clar, i està ple d'estrelles. Només per això ja ha valgut la pena. Passem una bona nit, amb gens de fred tot i que fa una mica de vent. L'endemà esmorzem ràpidament perquè fa fred i baixem d'una tirada cap a la Pradera. La baixada es fa llarga, sobretot els últims quilòmetres de pista, però es fa bé. Al final tot ha sortit bé i acabem sorpresos de la capacitat que té el cos per aguantar i molt contents amb l'experiència de fer un bivac en un cim. Ho recomanem 100%. ●

Desembre 2024

Aventures verticals per les agulles de Travessani

Nil Magrinyà

Una cresta de manual. Perfecta en tots els sentits per gaudir d'un bon dia d'escalada en un entorn purament alpí. Aproximació curta (si es compta des del refugi Ventosa i Calvell, és clar), roca excel·lent, escalada agradable, verticalitat i zones aèries, ràpels espectaculars, i un paisatge immillorable. La seva longitud és justa, ni massa llarga ni massa curta, ideal per repetir, malgrat la gran quantitat de crestes que encara resten pendents a la nostra llista.

Les agulles de Travessani han estat, durant gairebé un any, una fita en la ment de tot el grup. Després d'algunes setmanes de preparació, vam decidir que aquell seria el moment per conquerir aquesta impressionant cresta. Amb en Jordi, l'Albert i la Dunia venint des d'Amer, i el Diogo i el Nil des de Valls, ens vam trobar a la imponent presa de Cavallers, a les cinc de la tarda, amb els ànims ben alts i les motxilles carregades per a l'aventura.

La tempesta sobre nosaltres

El camí cap al refugi Ventosa i Calvell va començar de forma tranquil·la, però aviat el cel va començar a enfosquir-se. Els núvols es van ajuntar, amenaçaven una tempesta que no trigaria gaire a descarregar. Ens vam adonar ràpidament que aquella pujada seria molt més intensa del que havíem previst. Poc després, la pluja va començar a caure, persistent, mentre el vent bufava amb força. Tot i així, vam continuar avançant, esquivant pedres reliscoses i "lluïtant" contra el fred que es filtrava amb les ventades a través dels nostres impermeables.

De mica en mica vam anar fent camí, sorteiant alguns rius i rierols, fins que finalment vam arribar al

refugi, xops però sans i estalvis; allà ens van rebre amb una olla de sopa calenta sobre la taula.

Com que en un principi no teníem reserva al refugi, portàvem tenda i sacs de dormir, però gràcies al mal temps hi havia hagut prou anul·lacions perquè hi cabéssim tots. La veritat és que ens vam treure un bon pes de sobre ja que ens feia molta mandra haver de muntar la tenda amb aquell mal temps.

Recordo aquell vespre plujós al Ventosa, com descrit en una novel·la: "Mentre seguia plovent es va obrir una clariana, un raig de sol es filtrava tímidament darrere el massís dels Besiberris i il·luminava el refugi amb una llum completament daurada." Tot això semblava una introducció a la gran aventura que ens esperava l'endemà.

El Botall 174

Desembre 2024

L'ascensió a les agulles

Eren les 7 del matí, feia bastant de fred tot i ser a l'estiu i el cel ens donava una treva. Amb les primeres llums del dia, vam preparar tot l'equip, vam fer un bon esmorzar i vam començar l'aproximació cap a les agulles de Travessani. L'aproximació des del refugi va ser sorprenentment curta, cosa que ens va permetre estalviar energia per a la veritable aventura. La roca era perfecta, ferma sota els nostres peus i alhora glaçada (l'aire era molt fred i el primer tram el vaig fer amb guants). Entre tots anàvem fent avançar el grup fent dues cordades paral·leles, mentre l'Albert i jo pujàvem de primers en aquest tram.

Després d'una bona estona d'escalada, vam arribar a la primera agulla, situada a 2.470 metres. Tot l'esforç va valer la pena quan vam contemplar el panorama. Cada agulla que superàvem ens feia sentir més a prop del cim i, alhora, més a prop dels uns dels altres com a grup. Després de cada agulla, ens esperava un ràpel emocionant. El Diogo, que no era gaire amant dels ràpels abans d'aquesta escalada, va admetre que aquella sensació de vertigen l'havia atrapat, i no va deixar de repetir que tornaria a repetir l'experiència.

Amb cada passa, la confiança en les nostres habilitats creixia. A la tercera agulla, situada a 2.592 metres, vam superar una magnífica fissura, la qual va requerir tècnica, enginy i força. Com que el dia abans havia plogut, aquesta canal en què no hi tocava massa el sol estava bastant humida i, en conseqüència, reliscosa. En Jordi, sempre decidit, va ser el primer a enfrontar-se a aquest tram. Aquesta era una part de la via totalment aèria, on potser sota els nostres peus hi havia mes de dos-cents metres de caiguda lliure, cosa que em feia sentir tan lliure com qualsevol de les aus que sobrevolaven els nostres caps.

Després d'unes 8 o 9 hores d'escalada i els dos últims llargs, vam assolir la cinquena i última agulla de Travessani, situada a 2.651 metres. Un mar de muntanyes s'estenia fins a l'horitzó, des dels Besiberris, el Comalofoorno, la punta Alta de Comalesbienes, el pic de Contraix, el Gran Tuc de Colomèrs

fins al pic de Ratera, amb els estanys de Travessani, l'estany Negre i l'estany del Tumeneia en primer terme, que brillaven sota el sol de tarda. La pau que sentíem en aquell moment feia que, sent allí dalt contemplant aquesta magnífica postal, tot prenguéssim sentit.

A partir d'aquí ens esperaven tres o quatre ràpels impressionants que ens conduïen fins al peu de les agulles per la seva cara sud. A través d'unes canals herboses vam arribar a unes tarteres, i des d'aquí ja vam enfil·lar un senderó que ens retornaria al refugi Ventosa i Calvell.

Un dia perfecte

Ja començava a ser una mica tard i teníem clar que no ens quedava gaire temps per tornar al refugi, així que vam decidir començar a baixar cap al refugi per recuperar les tendes i la part de les motxilles que era allà per seguir ràpidament el descens fins a la presa de Cavallers, on teníem el cotxe aparcad. L'esgotament començava a notar-se, però no ens podíem encantar gaire ja que encara ens quedava una bona estona.

Finalment, ja al cotxe, el que més ens venia de gust era una bona recompensa per celebrar la fita assolida. Així que, sense pensar-nos-ho gaire, vam agafar la carretera cap a Pont de Suert, on ens esperava una deliciosa pizza i una bona gerra de cervesa per recuperar forces i recordar els millors moments de l'aventura.

Reflexions finals

Mentre ens dirigíem cap a casa, ja pensàvem en la propera aventura (que ja sabem quina serà, però que no us diré perquè seria fer-vos un **spoiler**). Les agulles de Travessani, amb els seus ràpels espectaculars i les parets vertiginoses, ens havien captivat. Sabíem que aquell dia seria un més a recordar; potser algun dia hi tornàriem per repetir l'experiència.

Diuen que la cresta de les agulles de Travessani és una d'aquelles crestes que la gent repeteix. Després d'haver-hi anat, ara entenc perfectament el perquè. ●

Pujar al Pedraforca +16

Ada Torres Bosch

Les aventures en què em posa la meva mare...

La meva mare estava súper motivada; des de feia un temps volia fer l'ascens al Pedraforca, ho tenia pendent, deia... Després de setmanes d'insistència, em va convèncer per intentar-ho.

Anàvem amb uns amics de la mare, també s'hi va apuntar a última hora el meu avi!

Abans d'arribar a Gósol, que és d'on començaríem, ens vam parar en un mirador a peu de carretera i vaig quedar impressionada! Aquí dalt hem de pujar? Ja veia tot el camí que m'esperava, i la meva mare, súper contenta, com si res...

En fi, vam aparcar el cotxe a Gósol i allà vam fer el primer esmorzar per agafar forces. Ja les necessitaríem, ja!

Vam començar l'ascens per un caminet cobert d'arbres; m'atreiria a dir que és el pitjor camí, no s'acabava mai! Al cap de molt caminar es van començar a obrir clarianes i vam aprofitar per fer un descans per fer un segon esmorzar i agafar aire per continuar.

Vaig preguntar: falta gaire? El meu avi es va posar a riure. Vaja, quina mandra! Tota l'estona pensava que hauria ha estat millor quedar-me a casa dormint. Estava cansadíssima, però entre tots m'animaven a continuar; fins i tot m'estiraven quan les cames em feien figa... Penseu que el meu esport diari és anar de casa a la parada del bus...

A poc a poc la tartera, el coll i la grimpada final. Quan vaig mirar amunt, o avall, no ho sé... uf, quina impressió! Vam haver de ser molt prudents per no desprendre pedres que poguessin fer mal a ningú!

Finalment vam fer cim i... Ooooh, quines vistes impressionants! Increïble que hagi pujat fins aquí, vaig pensar; ha valgut la pena matinar!!!

Quedava la baixada encara..., però no es va fer feixuga. Molt divertida, la tartera, perquè si no la fas amb una mica de ritme acabes amb el cul ple de blaus. Miràvem enrere de tant en tant i sempre hi havia algú de culs a terra, ha, ha, ha!

Finalment, esgotada però orgullosa de mi, vam arribar al cotxe, i del camí de tornada ni me'n recordo, vaig dormir tot el camí. ●

El Botall 174

Desembre 2024

D'aficionat a senderista

Sergi Coll Franch

Tot va començar amb una petita ruta amb l'objectiu d'anar a pujar el cim del Torreneules amb el meu mestre i el seu grup del centre excursionista d'Amer. Tot i que no vam poder finalitzar l'últim pic a causa de circumstàncies meteorològiques, vam viure una aventura en què vam tenir des de tempesta, pluja, calamarsa, fins a una boira que en un moment, sense adonar-nos-en, ja ens havia rodejat, però sobretot vam veure vistes precioses que van proporcionar l'adrenalina i emoció necessàries per aficionar un principiant que no havia tocat mai un 2.500 a endinsar-se en aquest món.

En aquest punt va ser on vaig agafar afició per l'alta muntanya i vaig portar el meu cos i el cap tan lluny i al límit en tan poc temps.

Aquesta va ser la meva primera excursió en alta muntanya i a partir d'aquí, quan finalitzava una ruta o cims d'un sol dia com el Pedraforca o similars pel meu compte, sempre em quedava amb ganes de més.

Després de més d'un mes de rutes, vaig veure que volia endinsar-me encara més en tot aquest món del senderisme, però al no tenir amics o companys que tinguessin les mateixes aficions, sumat a les meves nocions nefastes de senderisme, en aquell moment no podia fer rutes de més d'un dia sol, o depèn de quin pic tampoc, pel perill que la situació podia comportar, un fet que em generava molta impotència per dins.

A causa d'això vaig trobar una aplicació per conèixer grups de gent amb les mateixes aficions, per fer quedades i sortides amb persones que compartixin els mateixos gustos i tinguin estils de vida similars al teu. Aquí va ser on vaig entrar en un grup

d'una excursió organitzada per una noia amb bones nocions de senderisme que es diu Sofia Niubó, la que va ser la nostra guia durant aquest viatge. Aquesta excursió va durar 3 dies, cosa que ja era una experiència de l'estil que estava buscant.

Tot i que vam tenir bastants contratemps amb el tema de l'organització, només ens va ploure el primer dia, per la qual cosa no vam poder finalitzar l'excursió programada per escalfar cames el dia abans de començar la pujada al pic on acamparíem el dia següent; tot i que no crec que fos un inconvenient, ja que així vam poder coneixe'ns una mica millor, degut al fet que tots vuit érem pràcticament desconeguts, només havíem compartit hores de cotxe i separats en quatre persones per cotxe. Vam tenir la sort dintre de tot que vam agafar el càmping a França, a prop del pic que havíem de pujar el dia següent, travessant la frontera que separa Canfranc de França, on vam conèixer el propietari del mateix càmping, a qui vam comentar que l'endemà ens dirigíem al Lac du Montagnon, a 2.003 metres d'altitud, per fer nit allà, una ruta fàcil sense gaire altitud, però famosa per la peculiar forma de cor del llac que hi havia just al cim de la muntanya.

Vam tenir la mala sort que just el dia que volíem pujar a acampar-hi, a dalt s'hi organitzava una cursa que tenia lloc un cop cada any, la qual cosa no va suposar problema perquè ràpidament la nostra organitzadora ja va trobar un altre punt on acampar, amb unes vistes precioses i un pic molt famós d'aquella zona, els ibons de l'Anayet, situat a 2.233 metres d'altitud, i a 2.545 el seu pic.

L'endemà vam fer la pujada als ibons de l'Anayet, que van ser uns 11 km de trajecte amb un gran desnivell just a la part final. Aquest dia em vaig adonar que fer una travessa amb 16 quilos a l'esquena no acabava de ser molt bona idea, cosa que vaig anotar per a la pròxima vegada. Després d'un matí caminant vam arribar a dalt, on vam dinar a la vegada que xerràvem i descansàvem una estona. A la tarda, ens vam dividir en dos grups, un grup de cinc persones i un altre de tres. Aquell dia

no vaig pujar al pic de l'Anayet, vaig preferir anar amb la guia i un dels nostres companys, en Jan, a recarregar provisions d'aigua per tot el grup i de pas aprendre a potabilitzar-la, ja que més endavant em podria fer falta. Em vaig quedar amb ganes de pujar al pic de l'Anayet, però vaig aprendre molt bones nocions de senderisme en aquell moment, i és quelcom que agraeixo de tot cor, a part que va ser un moment molt agradable, com tots.

El dia següent vam arribar a baix, vam comprar alguna cosa per dinar i vam tornar cada un cap a casa seva, amb uns records que encara avui em creuen molta nostàlgia i alegria.

Aquesta excursió va ser durant la meitat de la primera setmana de les meves vacances d'estiu, cosa que va fer que em passés l'altra meitat buscant-ne d'altres organitzades del mateix estil; això va fer adonar-me que de sortides així no se'n fan cada setmana, o almenys d'una setmana per l'altra. Així

que de les tres setmanes de vacances que tenia em vaig passar tota la següent organitzant-ne una jo per a l'última setmana de vacances amb un grup reduït de quatre persones. Organitzar l'excursió va ser la part més fàcil; el més complicat va ser aprendre totes les nocions de senderisme bàsiques que es necessiten tenir per portar un grup de persones tres dies a alta muntanya. Vaig repassar i anotar la part de potabilitzar l'aigua que vaig aprendre, com prevenir la hipotèrmia i les maneres en què es pot agafar, què fer si s'hagués de deixar algú a dalt per baixar a buscar ajuda, tot el que vaig poder sobre el temps (el que em va resultar més complicat), a part d'unes trenta coses més.

Al final, a l'hora de preparar l'excursió tenia molt clar el que volia fer, i a part d'anar a una zona segura, que ja sabia quin càmping agafar i on sopar el primer dia, l'altre era fer el que no vam poder dur a terme l'última vegada.

El primer dia vaig proposar pujar al Lac du Montagnon, el llac amb forma de cor, just després d'arribar i baixant la mateixa tarda, que amb gent amb poca experiència és una pujada bastant dura, i més tenint en compte la que vindria el dia següent, a part de tenir el **check in** al càmping com a molt tard a les 20:30 h i que el restaurant tancava la cuina a les 21:30 h pel fet de ser a França.

Al pujar cap a dalt semblava que començava a ploure, a part que estàvem bastant rodejats de boira, i un cop vam arribar a dalt va començar a ploure amb més intensitat. No es notava el vent, però per sort vaig adonar-me que plouia en diagonal; per això, quan encara no feia ni cinc minuts que érem a dalt al llac, vaig decidir que baixàvem, i no pas caminant. Entre la boira, la pluja, anant amb bastanta cura de no caure, amb els trons que es sentien de fons i que cada cop eren més a prop, puc assegurar que vam tenir molta sort d'arribar al

cotxe uns quinze o vint minuts abans que es produís la tempesta forta. No sé què hauria passat si ens hagués enganxat quan érem a dalt.

A partir d'aquí les meves preocupacions van desaparèixer ja que només havia de fer mal temps el primer dia. Després de fer el **check in** al càmping, vam muntar la tenda, una dutxa que tots quatre vam agrair, i vam dirigir-nos a la pizzeria del poble per la nostra recompensa!

El segon dia tocava pujar als ibons de l'Anayet. La idea era despertar-nos a les 7 per dirigir-nos al Formigal a començar a pujar, però com que feia mal temps i el dia anterior havia estat força intens vaig deixar-los que dormissin fins a les 09:30 h, a part que també hi havia força boira i espurnejava una mica. Vam esmorzar, vam desplegar la tenda i ens vam dirigir cap al principi de la pujada!

Tot el dia va estar bastant emboirat, va caure alguna gota, però res que no estigués previst a la predicció del temps. Vam estar tot el dia pujant, ja que amb el pes que portàvem i el trencacames del dia anterior anàvem tots bastant cansats, cosa que no ens preocupava ja que tots ens coneixíem i no en-

darreríem a ningú. A part, l'únic objectiu d'aquell dia era arribar a dalt.

Com que degut a la humitat tant la roba que portàvem posada com la de les maletes va quedar humida, les mantes tèrmiques van acabar resultant de gran ajuda; va ser tot un encert posar-les a la llista de material que calia portar.

Tercer i últim dia! Aquest sí que va ser el bo. Ens vam despertar amb una bona sortida de sol, vam esmorzar cacaolats amb croissants de xocolata, tot molt fitnes. Després d'esmorzar vam pujar i coronar el pic de l'Anayet, una de les coses que em va quedar pendent a l'excursió anterior, i tots vam gaudir més; les vistes eren impressionants, aquell moment no tenia preu. Tot seguit ens vam disposar a baixar i vam retornar tots cap a casa nostra amb les cames destrossades però una satisfacció impressionant al cos.

Conclusió:

En aquest trajecte he après que no és el mateix la responsabilitat d'organitzar una excursió, encara que deixis clar que no ets guia de muntanya i que cada persona ve sota la seva responsabilitat, que no pas si només participes en la sortida com un membre que es deixa portar per l'organitzador.

També he après que les muntanyes moltes vegades et poden ensenyar molt més que moltes persones, sobretot sobre tu mateix.

Agraïments:

Dono les gràcies a en Jordi Rabionet per introduir-me en aquest món i fer-m'hi aficionar d'aquesta manera.

Dono les gràcies a l'Arnau Aranda per motivar-me en el món de les curses de muntanya, que m'ha acabat portant aquí.

Finalment, dono les gràcies a la Sofia Niubó per ensenyar-me nocions bàsiques de senderisme i com una persona de la meua edat podia organitzar i dur a terme una activitat d'aquest estil. Gràcies. ●

De la Font d'en Fàbregues al Mont Perdut

Anna Gorgoll

A bans de descobrir la muntanya, vaig conèixer els camps i boscos que envolten Amer. Segurament, tot va començar aquí.

De petita, m'encantava passejar per aquests boscos i deixar volar la imaginació, inventant mil històries. Jugava a creure que les copes dels arbres es movien perquè, allà a dalt, hi vivien fades que, amb el batre de les ales, feien ballar les fulles. Des de llavors, el bosc de la Font d'en Fàbregues serà sempre, per a mi, el Bosc de les Fades. També em fascinava córrer pels camps enormes que hi havia a la vora de Sant Climent, imaginant-me en un altre planeta, lluny de la civilització. Suposo que aquesta capacitat imaginativa i creativa de la meva infantesa ha estat el vincle que m'ha connectat de manera tan especial amb la muntanya, anys després.

I ara, fa poc més d'un any, amb un grup d'amics ens hem aventurat a descobrir diversos cims i muntanyes de Catalunya. En aquestes sortides, he tornat a redescobrir l'emoció que sentia de petita, quan em deixava portar per la imaginació. Aquell impuls creatiu de la nena que buscava crear i viure a través dels boscos, ara la duu a fer-ho fa a través de les muntanyes.

Després d'un any intens, amunt i avall, des del Puigmal fins a la Pica d'Estats, i culminant al Mont Perdut, la muntanya s'ha convertit en una escola i un refugi. Ha estat una preciosa oportunitat per viure plenament i de forma conscient el temps que tenim i el que compartim. La muntanya ha esdevingut una lliçó i ha despertat en mi aquell sentiment que de vegades s'adorm, però mai s'apaga: el sentiment més pur de llibertat. Aquella sensació que tots busquem per escapar de l'engranatge social

que sovint ens desorienta més que no pas ens guia. Un sentiment innat que ens fa creure en la possibilitat de canvi i millora. En definitiva, un espai de reconciliació amb mi mateixa. Com bé diu un bon amic: "És aquí on tinc els pensaments més sincers."

I tot això ho explico perquè, d'alguna manera, aquesta poètica es va materialitzar definitivament al Mont Perdut.

Vint-i-u d'agost. Passaven de dos quarts de vuit del matí. Els primers moments d'una ruta són sempre els més emocionants; aquells instants únics en què l'emoció i la incertesa s'entrellacen a cada pas. Vam començar a caminar amb l'energia de l'aventura. De cop, vam topar amb la immensitat del circ de Soaso. Increïble. Va ser com aterrar en un món juràssic, verge, mai descobert. L'impacte era real. Respiràvem profundament. A poc a poc, la mirada, el cos i el cor s'equilibraven en una línia de pen-

El Batall 174

Desembre 2024

sament perfecta. Ens foníem amb aquell paisatge majestuós, com si fóssim una part més d'aquell món. La muntanya té això: tot i la seva immensitat, et fa sentir com a casa.

Vam continuar caminant fins a arribar al refugi de Góriz. Vam reposar, vam menjar i ens vam hidratar, conscients que no tot són flors i violes, i que el sol de muntanya pot ser tan càlid com abrasador. Ens vam mirar i somriure amb complicitat. Un riure nerviós s'escapava d'un de nosaltres. Tots sabíem que eren els nervis previs a l'ascensió. Estàvem preparats.

Vam començar a pujar, cadascun al seu ritme. Aquesta també és una de les grans lliçons de la muntanya: quan el cel és blau, no et dona mai pressa, però tampoc et permet encantar-te. Sabíem que tot podia canviar sobtadament, així que vam continuar fins al llac Gelat. De sobte, ens vam trobar envoltats de formes gegantines de pedra calcària, com si fossin figures modelades per un tità.

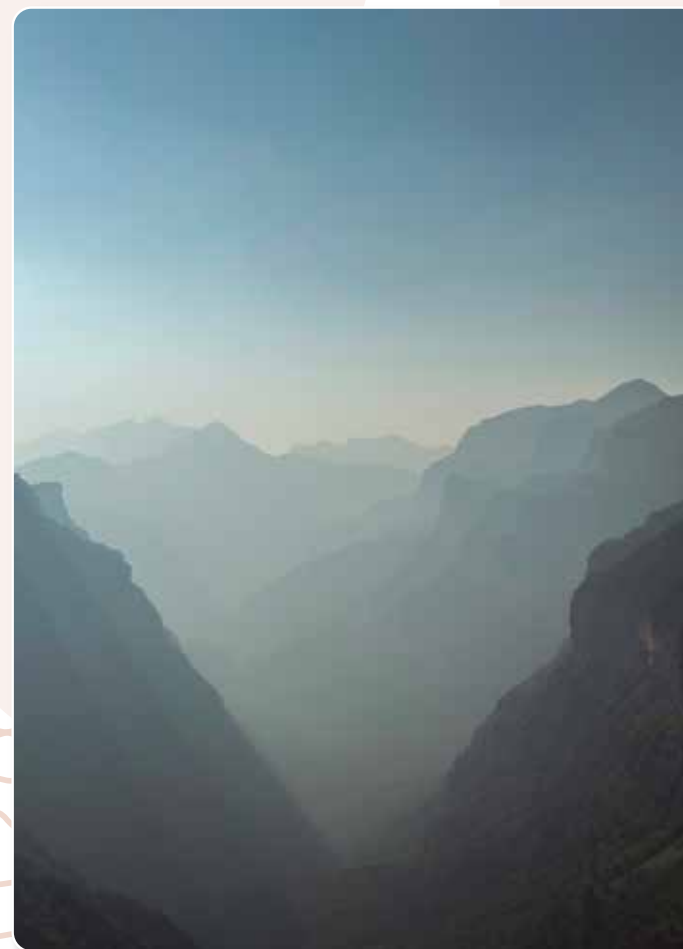
Seguidament, vam arribar al punt més temut per alguns: la famosa "Escupidera". Un vertiginós tobogan de pedres, difícil i esgoador de pujar, però prometedorament divertit de baixar. En aquell moment, tan sols coneixíem el seu principi, i quin principi més feixuc.

Finalment, vam aconseguir arribar al cim. La gratitud es va escampar per tot el nostre cos. Ens vam mirar, i ens vam somriure, perquè ho havíem aconseguit. Junts.

Sabíem que encara ens quedava la tornada, que sovint es converteix en un viatge desafiant per si mateix. Amb aquesta consciència, vam començar el descens, a poc a poc, pas a pas, compartint històries i silencis, sota l'ombra del vol majestuós del trençalòs. El sol s'anava amagant.

I així, vam arribar al punt de partida, plens, agraïts i més vius que mai.

Més vius que mai. ●

Un tomb per l'Arieja

Lourdes Casacuberta, Júlia Colomer, Josep Fontàs i Mercè Vila

D'ençà d'uns anys en agrada compartir uns dies de muntanya a l'estiu. Potser es perquè seguim amb el record dels campaments d'estiu del Grup Esquelles.

Fins ara hem anat pels Pirineus, català i aragonès, però aquest any mentre decidíem a on aniríem ens vam dir: "I per què no anem al Pirineu de l'altra banda que no coneixem gaire, és a dir a la Catalunya Nord?"

Vam coincidir que ens agradaria conèixer un xic l'Arieja. Qui mes qui menys en coneixia algun lloc, Aix-les-Thermes, Foix..., i també per a nosaltres l'Arieja és on viu l'Alba, la filla d'uns amics, amb el seu company, i ens van donar pistes per trobar un allotjament. Vam escollir un hotelet a Tarascon d'Arieja; aquí vam instal·lar el "nostre campament base". I camí cap amunt... L'Arieja és un departament que forma part de la regió de l'Occitània: limita amb Catalunya per la Cerdanya, per Puymorens, la ruta que vam agafar nosaltres, i amb Andorra.

A part de les muntanyes, també és una zona carregada d'història amb pobles i castells medievals, i és el país dels càtars.

La nostra planificació va procurar combinar les dues coses: muntanya i història. Instal·lats ja a Tarascon, el primer dia vam anar a Foix, la capital de l'Arieja. Ciutat que es va desenvolupar al voltant d'un castell, el castell de Foix. Situat en un cim rocós, el castell és una gran edificació que a més de la seva història et proporciona unes vistes espectaculars de la ciutat i el seu entorn. Amarats ja d'història, vam anar per l'altre objectiu, la natura. Ens arribem a les cascades de Roquefort, de les quals havíem vist unes fotos espectaculars, però la nostra decepció va ser que les cascades no tenien aigua. No obstant, a pesar de no haver-n'hi, el lloc s'ho

valia. I ens arribem a Mirepoix, ciutat medieval de carrerons i amb una plaça porticada preciosa.

La resta dels dies vam continuar les nostres caminades amb la cascada d'Ars, que està considerada una de les cascades més boniques del Pirineu, situada a la zona de Couserans. L'ascens comença al poble d'Aulus-les-Bains, i per arribar fins aquí vam fer un viatge per carreteres muntanyoses, envoltats d'un paisatge preciós, travessant el port de Lers (1.517 m), famós per les curses ciclistes, on hi trobem un bar que convida a fer una parada i gaudir de l'entorn. A la tornada també passem per un altre port "ciclista", el port de Los, a 1.249 m.

El camí cap a la cascada, que és a 1.380 m d'altitud, passa per una zona boscosa i segueix i travessa el rierol que baixa de la cascada fins a arribar al gran salt d'aigua. Tot i que diuen que quan és més espectacular és quan hi ha el desglaç, en el mesos de maig i juny, la vam trobar amb un gran doll d'aigua, espectacular.

El Batall 174

Desembre 2024

d'un llum especial per poder preservar les pintures. Vam veure pintures de bisons, cavalls, cérvols...

I ja també amarats de prehistòria vam continuar cap a les cascades de Labinas i la presa de Soulcem, propera a la frontera amb Andorra i que és l'inici del camí cap al pic de Montcalm i la Pica d'Estats. El dia era boirós i fred, pràcticament estàvem sols. Una zona pedregosa, amb bestiar i unes cabanes circulars fetes amb pedres anomenades "orris" que servien de refugi pels pastors. S'hi respirava un ambient d'alta muntanya amb la Pica d'Estats que

ens observava i el Montcalm que treia el nas darrere nostre.

I continuant amb la muntanya, el pic de Tabessou amb els estanys de Rabassoles. Un cim fàcil de pujar i un fantàstic mirador que et fa gaudir d'unes vistes de 360°: el Comapedrosa, la Pica d'Estats, el Carlit, els Pericos i els estanys de Rabassoles als peus.

A la tornada ens vam parar a Aix-les-Thermes, coneguda des d'antiguitat per les seves aigües termals, amb balnearis i també amb piscines d'aigües termals a l'aire lliure que ens van permetre fer un bon bany de peus.

Una de les altres cascades que hi ha, l'última que vam anar a veure, és la de l'Artigue. El camí va seguint el rierol que baixa de la muntanya i una frondosa fageda, que també acompanya el camí. A la part més alta es troben petites cascades, algunes que baixen amb molta força, i ja a la part més baixa més suaument, formant basses on et pots banyar i fer un picnic, cosa que vam fer.

En tornant ens parem a Siguer, petit poble que encara conserva el pavelló de caça que el senyor de Foix hi tenia; també en un passat més recent va ser lloc de pas de contraban i persones refugiades i soldats anglesos que fugien cap a Andorra i Espanya.

I aquí es va acabar el nostre trajecte per conèixer i gaudir de l'Arieja. Amb ganes de tornar-hi. ●

La pujada era força dreta, però vam coincidir amb l'ultra trail de l'Arieja, que baixava en sentit contrari al nostre i que ens va permetre practicar la nostra paraula preferida: "bonjour", i ens va fer la pujada més divertida i lleugera.

Dissabte era dia de mercat i vam anar a Saint-Girons, famós pel seu mercat (val a dir que ens vam "firar" un xic) i a l'abadia de Saint-Lizier, que és al seu costat. En aquesta zona de l'Arieja, a prop de Tarascon, s'han trobat jaciments prehistòrics, alguns dels quals es poden visitar, i vam anar a la cova de Niaux, un dels jaciments paleolítics més famosos d'Europa i una de les poques coves amb pintures prehistòriques que encara es poden visitar.

Visitar la cova és tota una aventura. S'hi ha d'entrar amb visita guiada i a les fosques, només amb la claror

Dom de Mischabel (4.545 m)

Carles Planchart Busquets

La muntanya més alta de Suïssa íntegrament dins del seu territori. Des del cim les panoràmiques d'altres pics com el Weisshorn, la Dent Blanche i el Cerví són espectaculars.

Tot i la massificació de l'alta muntanya, l'autenticitat i la puresa dels paisatges del Dom segueix intacta. La cruesa i el desnivell de la seva ascensió l'han salvat de l'aflluència de senderistes primerencs que busquen rutes més senzilles. Amb la intenció de veure espais verges i allunyar-nos de les masses, vàrem escollir el Dom.

L'ascens no ofereix possibilitat de remuntadors i s'inicia des d'una altitud baixa, concretament des del poble de Randa (1.406 m). Perquè us en feu una idea, el dia de l'ascensió només érem cinc cordades.

Nosaltres vàrem dividir la ruta en tres dies: el primer vàrem caminar 1.500 metres de desnivell positiu fins al refugi Domhütte (2.940 m); el segon dia, i ja de cara a l'ascensió, foren 1.600 metres fins al cim del Dom i després un descens fins al mateix refugi. Finalment, en l'última etapa vàrem tornar al poble i cap a casa.

En la segona etapa, i la més dura, a les 3 del matí esmorzàvem i poc després començàvem la pujada. La via normal del vessant nord és una immensa pala de neu i gel; el camí passa per sota una paret de gel i travessa una zona d'esquerdes.

Des del refugi un caminet et porta a les morenes laterals de la glacera Festi, i seguint les parets d'aquesta glacera el camí condueix a l'estratègica

bretxa de Festijoch. Un cop aquí, es pot optar per dues rutes: l'habitual, que baixa fins a la glacera Hohberg, i, per altra banda, per a aquells muntanyers disposats a seguir un camí més vertical, la ruta anomenada "Festigrat", que puja per sobre el coll. Per fer aquesta segona via cal encordar-se i muntar algun "seguro", ja que en un primer tram és una ares-

Fitxa tècnica:

- **Primera ascensió:** Per la via Festigrat, l'any 1858 l'alpinista John Llewellyn-Davies
- **Punt de partida:** Poble de Randa (1.406 metres)
- **Refugi:** Domhütte (2.940 metres) Telèfon del refugi: +41 279 672 634

Rutes:

- Normal pel vessant nord: Poc Díficil II // 6 hores // 1600 metres positius des del refugi
- Ruta Festigrat: Poc Díficil+ II 50° inclinació // 5 hores

El Botall 174

Desembre 2024

ta de roca i dos-cents metres més amunt canvia a neu i gel. Cal mantenir-se al vessant esquerre per evitar una barrera de seracs. La ruta arriba al "fals cim" o pla Gabel, on s'ajunta amb la via normal.

El panorama que es contempla des del cim és immens: es pot observar el massís del Mont Rosa, el Liskamm, el Rimpishhorn, l'Strahlhorn, el Täschhorn i, no cal dir, el Matterhorn.

El nom d'aquesta muntanya vol dir catedral en suís; aquesta denominació se li dona perquè si es mira el cim des del nord brilla com un temple de neu. De fet, aquest és el nom que va fer servir el canonge de Berchthold, topògraf i el primer a determinar les alçària de les

montanyes de la zona. El Dom és un pic senyorial i elegant que fa honor a les serralades suïsses; és un orgull per a molts alpinistes haver viscut l'aventura de la seva ascensió. ●

Les Agudes pels Castellets

Josep Vilalta

Salto del llit, sense esperar el grinyol del mòbil: són les 6:30 h del 28 maig del 2024. Una dutxa ràpida, un esmorzar lleuger (poma, plàtan i un te) i preparo l'entrepà per a la sortida, quatre fregues a les cames amb una crema calòrica i ja estic a punt de marxar.

Vaig quedar amb els meus companys amerencs Colla del Dimarts que em passarien a recollir a un quart i cinc de nou a Can Merla9.

Agafem el cotxe i a un quart de nou soc a Can Merla9; no m'haig d'esperar ni cinc minuts que ja em passen a recollir. Pujo al Fiat Panda de color crema conduït per en Josep Fontàs, on hi va també la Júlia Colomer. A l'altre vehicle, un Renault de color gris conduït per en Josep Feixas, hi van en Salvador Culler, en Miquel Güell i en Josep Madeo. Plegats agafem l'Eix Transversal en direcció a Vic; a la sortida del coll de Revell agafem la GI-543 envers Viladrau, arribats al km 17 trenquem en direcció a Santa Fe del Montseny per la GIV-5201 fins arribar al km 26,6 (pàrquing Pla d'en Mont o de coll de Sesferreres), on deixem els cotxes.

Des de l'espaïosa esplanada pigallada de cagallons de be es pot albirar entremig del brancatge la silueta difuminada per la boira de les imponents crestes dels Castellets i les Agudes.

La sortida d'avui té un plus d'adrenalina, d'aventura, ja que no és una grimpadeta de no res, sinó una iniciació a l'escalada. Ja hem pujat altres vegades a les Agudes, però mai pels Castellets, però avui en Josep Fontàs s'ha encaparrat de pujar-hi tant sí com no, encara que nosaltres no les tinguem totes.

A tres quarts de nou comencem a pujar per un caminet estret, envoltats de faigs i algun avet escadus-

ser, fins a arribar al pla de Lligamoltons, on el ginestar florit pinta el boscatge de color de llimona madura.

Al cap d'una hora justa de caminar enfilem la pujada al primer Castellet per un corriol vertical entremig del rocam fins a un petit collet entre Castellets. A partir d'aquí, el caminó es converteix en una paret de roca viva que convida a la grimpada amb l'ajut de les arrels aèries dels faigs.

Un darrere l'altre anem pujant al segon Castellet fins a trobar un mal pas equipat amb cadenes força aeri. Abans es deia "a un mal pas envieu-hi un frere" pel fet que si no se'n sortia era que ni Déu l'havia pogut ajudar. Tot i que les cadenes estaven ben subjectes, el fet de no estar tensades ens creà més d'un ensurt, però a poc a poc i bona lletra, tots superàrem el mal pas sense gaires entrebancs.

Al cap de deu minuts, coronem el segon Castellet (1.517 m) embolcallats per una boirina discontinua i a redós de l'imponent tercer Castellet.

Esmorzem en un turonet a quatre vents a sota mateix del segon Castellet i a les envistes del tercer, tot

cercant el camí a seguir i gaudint del paisatge. Ens mengem l'entrepà i alguns fem un glopet de vi de la bota. I de postres una porció de la meua rajola de xocolata, els Capricis de la pastisseria Puigdemont d'en Josep Fontàs en celebració del seu aniversari, i ens bevem un ansat d'excel·lent cafè que porta en Josep Feixas.

Curulls d'energia ens enfilem per un caminet incert vers el tercer Castellet pujant a un petit turonet, aprofitant les rels aèries dels faigs i roures que sobreviuen precàriament enmig del feréstec roquissar.

Coronat el turonet, flanquem a la dreta poc abans d'enfilem la pujada al tercer Castellet grimpant pel roquissar.

Al cap de mig hora de grimpar per les inacabables parets de roca grisa, cansats però xirois alhora, assolim el cim del tercer Castellet (1.665 m), no sense algunes dificultats i neguits.

Fem un petit recés per recuperar les forces, tot contemplant ullpresos el darrer pany de paret rocós que ens queda per assolir el cim del quart Castellet. Aquest darrer tram és força intuïtiu ja que no hi pas un camí marcat; hem hagut de traçar un camí imaginari i hem anat grimpant un rere l'altre fins a assolir el cim del quart Castellet (1.690 m), on ens esperava un ramat d'una dotzena de cabres salvatges pasturant tranquil·lament.

Només ens restava caminar uns 100 m i guanyar 15 m de desnivell per coronar el cim de les Agudes (1.705 m). Solament hem fet 2,6 km, però amb un desnivell de 516 m.

Assolir el repte ha estat una barreja de sensacions: el neguit motivat pel desconeixement, la sensació de perill, les dificultats puntuals... Totes elles ens han mantingut en tensió durant tota la grimpada, però han desaparegut de cop i volta i per art de màgia, i s'han convertit en sensacions de satisfacció, de

felicitat, d'alegria i de plenitud al coronar un dels nostres cims més emblemàtics i poder compartir plegats sentiments de privilegi i de pertinença.

El panorama que s'albirava des del cim de les Agudes quedava un xic enterbolit per una boira difuminada; tot i així, de tant en tant el sol s'imposava i deixava veure els cims dels voltants amb claredat.

Passada l'estona de descans i recuperació de forces, baixem del cim per un caminó empedrat fins al coll de Sesagudes (1.647 m), on agafem un camí que surt a l'esquerra i que sota l'ombrívola fageda ens portarà fins a la font del Briançó (1.490 m), que només raja quan plou de debò.

El camí d'anada l'hem fet per sobre els Castellets. La tornada la fem per la vessant sud i per sota les Agudes i els Castellets, sempre sota l'atapeït brancatge de la frondosa fageda.

Arribats al sot del Pont Gran (1.390 m) i amb 5,8 km a les cames, trobem un pas equipat amb cordes que superem sense dificultats.

Després de travessar un ortigar frondós arribem al coll de Sa Siureda (1.412 m), on retrobem el camí d'anada. Des del coll es veu l'imponent i grisós tercer Castellet, que contrasta amb el verd lluminós de la fageda i el grog brillant del ginestar.

A les 14:14 h arribem al pàrquing de Pla de Mont després de caminar uns 8 km, cansats i satisfets alhora. ●

Primer record del Grup Esquelles

Joan Muli Bosch

Un bon dia, tot remirant àlbums de fotografies... Us en recordeu? Una mena de llibre en blanc on s'hi guardaven les imatges fetes amb molta cura, revelades uns dies abans en un laboratori de Barcelona, recollides amb emoció a la botiga de torn i que eren visualitzades en companyia. Constava d'uns quants fulls de cartró o paper, on es guardaven les fotografies amb més o menys enginy, la majoria en blanc i negre, i era costum intercalar-hi un full de seda per separar-les i protegir-les. No era necessari cap endoll, ni per descomptat cap pantalla d'ordinador, televisor, tauleta o mòbil... Això sí, era i és aconsellable encara una bona butaca per passar els fulls amb molta parsimònia i, de sobte, aturar-te i amb molta calma fer el comentari...: "Te'n recordes...?".

Doncs tot contemplant de nou aquells vells àlbums vaig trobar el que potser és el meu primer contacte amb el Grup Esquelles. Una vella imatge que, tot i tenir la data mig esborrada, podem situar als anys setanta del segle passat. Segurament és una instantània feta per en Lluís o la Maria Mercè. Era a casa seva i dels tiets, és clar, al carrer Montseny, número 1, d'Amer. Pels pantalons curts dedueixo que devia tractar-se de l'estiu, època en la qual hi feia estada i gairebé sempre escoltava a l'hora dels àpats comentaris sobre els projectes i les activitats del Grup. Recordo les visites assídues d'en Josep i d'en Pere. No em direu que amb barretina i la bandera no feia patxoca!

El pas dels anys i els temps convulsos i neguitosos que vivim segurament són els culpables que la nostra memòria ens faci la guitza i ens privi de recordar segons quins moments, però us puc ben assegurar que alguns d'ells són inesborrables. ●

El Batall 174

Desembre 2024

La Tria de Mulats d'Espinavell

Eva Martínez Picó

Des de temps ancestrals, cada 13 d'octubre té lloc a Espinavell la Tria de Mulats. Els qui hi heu estat coneixeu la fira: molta gent, paradetes de tota mena i les eugues amb els seus mulats acabats de baixar de les pastures d'estiu a muntanya. Es viu com una jornada festiva; les darreries de l'estiu encara donen als dies una llum brillant i els animals es troben en el seu millor moment, grassos, pèl-mudats i carregats d'energia. L'element diferencial de la Tria sobre altres fires ramaderes: els cavalls baixen de la muntanya fins a les Planes d'Espinavell a mig matí tot creuant el bosc i el riu per fer la seva entrada triomfal al galop entre el públic. És tot un esdeveniment.

Però què hi ha més enllà d'aquesta jornada? Com va començar la tradició? A Espinavell i a la vall de Camprodon ningú recorda cap època en què no es fes tria. Sí que es recorda quan encara no era una fira, però, perquè l'origen d'aquesta jornada és la cita anual dels ramaders d'eugues per baixar-les de muntanya i desmamar els poltres (triar-los). Les cries, que han nascut per primavera, no han estat mai tocades per ningú, són salvatges, i la feina de separar-les de les mares no es pot fer si no és amb ajuda, col·lectivament. La tardor és el moment ideal: els poltres són guapos després d'un estiu menjant herba forta de muntanya i les eugues, amb un embaràs força avançat, necessiten tota l'energia per a elles i l'animal que està en camí. Si el propietari o propietària no els treu la cria, que ja té més de 6 mesos, elles mateixes l'aparten.

En el llibre *La Tria de Mulats d'Espinavell* hi relato aquests detalls i moltes històries al voltant del món de la cria de cavalls. He donat importància als oficis vinculats a la ramaderia d'eugues, com ara els eugassers, homes que passen l'estiu a muntanya amb el bestiar per vigilar que no es posin malalts i que

vagin bé; o els ferrers, que fa anys visitaven regularment les eugues per ferrar-les a fi que poguessin treballar al camp; els manescals (que eren també ferrers), que sabien com curar eugues i mules amb herbes i ungüents; o els tractants de bestiar, que recorrien les fires amunt i avall per fer circular la força de treball vinguda de muntanya cap a la resta de Catalunya. I també hi parlo de l'exèrcit, que durant dècades va controlar sistemàticament els animals de tir per poder-los requisar en cas de conflicte i que va facilitar els sementals que van contribuir a millorar les races pirinenques.

Aquest llibre és, sobretot, un homenatge a les persones que han conservat la tradició de criar eugues i s'han adaptat al pas del temps, a l'adveniment del tractor i a la nova gestió ramadera. Ara els poltres es venen per a carn o, com a molt, per al treball al bosc, l'horta o la vinya. Però la passió amb què els ramaders viuen la Tria, valoren els animals baixats de pastures i en tenen cura tot l'any els fa brillar els ulls com fa un segle. Si en teniu ocasió, veniu a Espinavell per viure la Tria, com a mínim, una vegada. No l'oblidareu mai.

NOTA: qui estigui interessat pel llibre ja el pot trobar a les llibreries; per exemple a El Drac, a Olot, o a Anglada, a Camprodon. Si no, també es pot comprar en línia al web de l'Editorial Gavarres: <https://www.grupgavarres.cat/producte/la-tria-de-mulats-despinavell/>

Moltes gràcies! ●

Als mossens Josep Barcons i Manel Rodríguez

Josep Fontàs

Un fet trist m'ha tornat a portar l'enyorança de temps passat. El dia 27 d'agost em va arribar la notícia de la mort del mossèn **Josep Barcons**, nat als Hostalets d'en Bas l'any 1943. Va aterrar al nostre poble com a vicari l'any 1969, després d'haver passat per la Cellera de Ter.

Podem dir que va passar per Amer de puntetes, perquè hi va estar un any i mig, dos. Tan bon punt va arribar ja es va apropar al grup ja que tenia una gran afició a l'excursionisme. A nosaltres ens va anar prou bé, perquè vam quedar un xic orfes de lideratge, atès que en Lluís va ser cridat a fer el servei militar i el van destinar als Pirineus d'Ossa. Al ser pocs i marxar una de les peces clau, vam viure un temps força desanimats.

Recordo el mossèn com una persona afable i molt propera. No va trigar gaire a ésser un més de la colla. Com a capellà era molt novell, només havia exercit al poble veí de la Cellera, però tenia una empena extraordinària que t'ajudava a sentir-te segur al seu costat.

Va morir a l'hospital de Palamós sent rector de Torroella de Montgrí des de l'any 2005. Al llarg de la seva vida va passar per diverses parròquies i, pel que he pogut llegir, en cadascuna hi va deixar empremta i bons amics.

Amb ell vam fer sortides força interessants. Una d'aquestes —encara de tant en tant en parlem amb les persones que vam tenir el goig de compartir-la— va ser de Setcases al Canigó l'any 1970. A Setcases hi vam anar amb la furgoneta d'en Joan Coraminola, en

Canigó

"La" (era un ferrer que tenia una furgoneta de vuit places i feia serveis de taxi a hores convingudes). Sortim de Setcases i fem nit al refugi de Costabona. L'endemà fem: Costabona, Crestes de Rojà, pla Guillem i refugi de Mirialles. Un cop aquí, com que encara ens quedava la tarda lliure, ens va dir de pujar a la pica del Canigó. Dit i fet! Ja estàvem un xic cansats, però què caram! Jo no vull ser menys que ningú i amunt s'ha dit! Algú va defallir en l'intent, malgrat la força moral que li donàvem. De la gesta va tardar uns dies a recuperar-se. La resta, "Amunt i Endavant" fins al cim i baixar. Vam dormir en una cabana de pastor perquè el refugi estava ple.

Al matí del dia següent, carretera i manta a peu fins als pobles de Castell i Vernet. D'aquí amb bus fins a Vilafranca de Conflent, on havíem d'agafar el tren (no puc dir com ens ho vam fer perquè no ho recordo, però érem a l'Estat francès i havíem de fer servir francs; suposo que el mossèn en portava o els vam bescanviar). El cert és que ens en vam sortir. A Vilafranca agafem el tren fins a Osseja. Vam baixar del tren i a peu vam passar la frontera, fins a Puigcerdà (és una de les altres coses que no sé com ens ho vam fer, ja que les fronteres estaven

El Batall 174

Desembre 2024

Missa damunt el Pic de l'Infern

Pujant al Puigsacalm, amb el mossèn Barcons

molt vigilades). De Puigcerdà amb tren fins a Ripoll. Aquí encara no es va acabar l'aventura. Ho deixo en suspens, perquè es faria massa llarg. Per a la propera revista, proposo redactar la crònica de tota la sortida tal com està escrita. És digna de ser explicada.

També vam fer la travessa Ulldeter-Núria passant pels cims de Bastiments, Freser i Infern. En aquest cim recordo haver-hi concelebrat una missa.

No vull acabar sense explicar una petita anècdota que quan penso en ell sempre em ve al cap. Vam anar al Puigsacalm des de Joanetes pels ganxos (segurament era el primer cop que nosaltres hi pujàvem); no recordo bé si va ser pujant o baixant, que va agafar una pedra i la va llençar a un senyal de carretera. Tots vam quedar estorats sense saber què dir, i tot seguit vam esclatar amb una gran rialla. Us podeu imaginar un capellà fent aquesta acció? Doncs aquest era el mossèn Barcons. Jo el definiria com una persona contestatària. Algun cop havia arribat a imaginar que seria d'aquells que penjaria els hàbits.

Ja veieu, ha mort fent de capellà i, pel que he llegit, home d'una gran fe i que es desviava per la gent de carrer. On ha anat ha deixat petja, i això diu molt d'ell. Gràcies, mossèn Josep, per tot el que ens has donat!!!

Quan va deixar Amer per anar al poble de Cassà de la Selva, al cap de poc temps, vam organitzar una sortida per anar-lo a veure i de passada vam anar d'excursió a Santa Pellaia.

No vull tancar aquest escrit sense parlar d'una altra persona que va influir molt en la història del grup. Aquest és en **Manel Rodríguez**, en aquella època també era mossèn. Ell sí que va deixar els hàbits, es va casar i va tenir dues filles. Ho dic en passat ja que també ens va deixar el 22 de maig de l'any 2018, a l'edat de 76 anys. Era natural de Blanes.

Podem dir d'ell que va ser qui va engendrar el GEA ESQUELLES.

També va venir a Amer com a vicari entre els anys 1966 i 1968. Al cap de poc d'arribar ja va aglutinar la majoria de jovent del poble. Entre les activitats que organitzava, una era portar-nos d'excursió per molts dels entorns propers: Mare de Déu del Mont, Palera (monestir del Sant Sepulcre) —a Beuda—, Nostra Sra. de Lena, Turó de l'Home (Montseny)... Una curiositat de la sortida al turó de l'Home va ser que aquell dia va nevar. Podeu imaginar-vos tot un autobús ple de jovent de diverses edats pujant al turó de l'Home amb vestimenta de carrer, alguns calçats amb vambes, d'altres amb sabates de diumenge, bosses de mà, i molts abrigats amb plàstics per resguardar-nos de la neu i del fred? En fi! Que devíem fer la nostra patxoca! El que no recordo és si vam arribar al cim.

També es van fer sortides amb un grup més reduït. Una d'aquestes va ser anar a Ulldeter. Aquesta sortida podem dir que, més endavant, va tenir certa influència en la història del grup. Prop del refugi es van trobar amb una colla de nois i noies de Besalú

que també anaven d'excursió per aquells cims i no van trigar gaire a relacionar-se. Parlant, parlant, va resultar que ells ja feia un temps que practicaven l'excursionisme. Aquest fet, per al grup d'Amer, ja va ser un toc d'alerta pel que havia d'esdevenir-se més endavant. A partir d'aquí van començar a establir-hi una relació que amb el pas del temps es convertiria en amistat. Durant uns anys vam fer unes quantes sortides plegats. El grup de Besalú es diu Colla Isards.

Per anar a Setcases van llogar una furgoneta de vuit places i qui els va portar va ser en Miquel Pujol, en «Patllari». Per cert!, ell també els va seguir fins a Ulldeter amb "traje", corbata i sabates de mudar. Per anar a Ulldeter, en aquella època, s'hi havia d'anar des de Setcases ja que no hi havia la carretera que tenim ara.

Una de les sortides clau per al grup va ser quan, també en grup reduït, vam anar a Rupit i al salt de Sallent. També hi vam anar amb furgoneta, però aquest cop va ser amb en Joan Coraminola, en "La". Com que no teníem cotxes, algunes de les sortides les fèiem amb aquestes furgonetes.

En arribar al poble vam entrar en una botiga, d'aquelles que venien de tot, i vam comprar una esquella petita per a cadascú. Era una esquella que portava una cinta catalana i ens la vam penjar al coll.

Ull de Ter amb els amics de Besalú

Nevada al Montseny; ajupit el mossèn Manel

Quan vam sortir, una colla de turistes que devien ser de Barcelona van fer el comentari: "Mirad! Parecen becerros con estos cencerros" (crec que va anar així). El fet és que ens va agradar i d'aquí va néixer el nom d'Esquelles. Val a dir que durant molts anys les esqueles formaven part del vestuari a les nostres sortides.

Per arrodonir l'excursió, vam anar fins al salt de Sallent i baixàrem fins al seu peu. Allà hi ha una gorga molt bonica. Vam dinar-hi i a l'hora de marxar al mossèn se li va acudir de pujar per l'altra banda. Però no hi vam trobar camí i ens vam embarrancar de mala manera, fins a l'extrem que ja s'anava fent fosc i vam fer patir el nostre xofer.

Bé, totes són anècdotes que han anat succeint al llarg dels anys i que estic satisfet de guardar a la memòria, encara que algunes d'una manera confusa.

Mossèn Manel va marxar d'Amer. No recordo a on, però sí que sé que va anar a parar a Banyoles. Allà va conèixer una noia i va penjar els hàbits.

Uns anys abans de la seva mort, ja separat de la seva dona, vam tornar a tenir alguns contactes en què revisquérem aquests moments.

A la revista anterior vaig fer l'escrit "Les meves arreles excursionistes", on parlava de mossèn Frederic. Doncs bé, ara he sabut que no fa gaire temps també va morir.

Descansin tots en pau!!! ●

El Batall 174

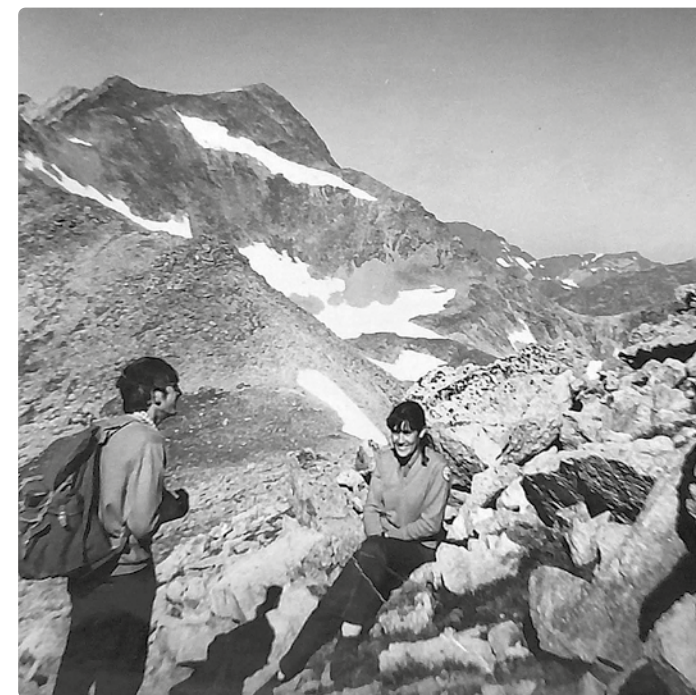
Desembre 2024

Dolors Crosas

Josep Fontàs

En el moment que volia entregar l'escrit dels mossens, m'ha arribat la trista notícia de la mort de la Dolors Crosas (Dolors de Pinyana). D'ella només en tinc bons records. De molt jove ja va anar a Barcelona. Devia anar-hi a estudiar i, més tard, s'hi va quedar a treballar, però quan tenia festa o tenia vacances feia escapada cap al poble. En unes quantes ocasions s'afegia a les sortides que organitzava el Grup, juntament amb la seva germana, l'Engràcia (ella és una de les fundadores del Grup Esquelles). Amb elles, de joves, vam compartir sortides tan interessants com les que ja he mencionat en l'escrit, Pica del Canigó i Ull de Ter - Núria.

Vull fer esment d'una altra sortida que vam gaudir moltíssim al Pirineu de Lleida. La intenció era pujar a la Pica d'Estats pel costat de l'estany de Baborte. Aquí hi vam acampar i a la nit tinguérem una forta tempesta de llamps, trons i molta pluja acompanyada d'un fort vent. Per uns moments vàrem pensar que d'aquí no en sortiríem. Se'ns va trencar un pal de la tenda i al matí decidírem oblidar-nos de l'ascensió al sostre de Catalunya. Un cop eixuta la roba, vam fer retirada i visitàrem altres indrets. Un dels que recordo va ser quan vam anar a l'estany de Sant Maurici i vam fer nit a l'interior d'una ermita que ens serví de refugi. Al matí uns quants pujàrem als Encantats ben emocionats.

Dolors, et recordo com una noia simpàtica, alegre i amb molta empena. Ara que ens hem retrobat amb el teu retorn a Amer, juntament amb l'Àngel, el teu espòs, hem coincidit a molts dels actes que es fan al poble: cinema, Sona Amer, mercat, passejades al carril bici. De tant en tant la fèiem petar i tu sempre ens regalaves un somriure.

Ens has deixat d'una forma silenciosa i prematura en un dels moments més dolços de la vida, jubila-da, gaudint de la vida, de la família i sobretot dels nets, que omplen de joia.

Dolors, et recordarem i et portarem en els nostres cors. ●

La mama ha anat a posar-se forta

Ariadna Pararols

Tots els que sou mares o pares sabeu que compaginar la vida laboral i familiar amb les aficions és un repte important per a la majoria.

Feia temps que buscava equilibrar aquestes tres àrees per trobar satisfacció i benestar.

Tot va començar després d'un somni en què guanyava una cursa, i la sensació va ser d'una satisfacció profunda. Aquí em vaig plantejar si el somni podria fer-se realitat. Tenia dos nens, estava de postpart i portava tres anys sense activitat.

Sabia que seria un camí llarg i dur, però estava animada i vaig començar aquesta nova aventura.

Els entrenaments els havia de fer al carril bici a l'hora del dinar, durant els 60 minuts que tenia a la feina per dinar. A les tardes no tenia temps, perquè havia d'estar per la mainada. Aquesta preparació no només era el meu espai de llibertat, sinó un test de la meua força mental, física, i de la meua determinació. En cada entrenament recordava que, a part de ser la mare que cuida i educa els seus fills, també era la dona que s'esforçava per seguir la seva passió i desafiar-se a si mateixa.

Va arribar un moment que ja no em conformava amb entrenar només pel carril bici, i és quan em vaig plantejar entrar al món de les curses; aquí va arribar la Trepitja Garrotxa 9 K 300 mD+.

Quan va arribar el dia, vaig anar molt d'hora a Oix, sola i sense la família. No podia fer tard. Un cop allà vaig aprofitar que sortien els corredors i corredores de la cursa de 21 K 1.285 mD+ per amaran-me d'energia i motivació.

Em tocava a mi. Em vaig posar a la sortida i vaig mirar al cel: avui va per vosaltres: germà i papa, m'heu

deixat un buit difícil de guarir, però els vostres records són també un impuls per no rendir-me.

La cursa comença i després dels 15 minuts em sento ofegada; tenia un mal dia. Els crits i l'animació de les famílies i els locals, però, em van animar i em van fer treure un somriure. Arriba el tram amb més desnivell positiu, i aquí baixo el ritme; no havia entrenat prou per a un desnivell així, però segueixo amunt i contemplant el paisatge tan meravellós que té la Garrotxa, i el cap va pensant en la família: hem de venir més per l'alta Garrotxa!

Començo a descendir i m'avancen, penso que no he tocat prou muntanya; tot i això, m'esforço a baixar amb decisió i confiança. Torno a veure gent animant i penso: ja deu faltar poc; m'envaeix una sensació agradable, perquè sé que en el fons ho estic fent bé.

El Batall 174

Desembre 2024

Em sento amb forces, però no em puc relaxar, i acabo d'esprémer tota l'energia que em queda a l'últim quilòmetre, que és el més dur però també el més emocionant. Tot es fusiona en una sensació d'eufòria i satisfacció. Quan creuo la meta després de 67 minuts, el sentiment que m'omple el pit és indescriptible. He aconseguit el que em proposava: no només acabar la cursa, sinó que he sigut capaç de seguir una rutina d'entrenaments entre bolquers, lactar i feina.

L'organització de la cursa (el grup excursionista d'Olot) m'esperava amb una bona hamburguesa, i quan estic a punt de cruspir-me-la penso que compartida amb la família seria més bona.

Arribo a casa amb les cames enfangades, orgullosa de mi mateixa i amb una hamburguesa freda a les mans.

Em reben en Ritxi, en Pau i la Magalí amb una abraçada ben forta. El meu fill gran, en Pau, que ja té dos anys, em mira i em diu: "Mama, a on has anat?" I jo li contesto: "La mama ha anat a posar-se forta."

Amb aquest escrit vull transmetre que malgrat les adversitats de la vida, les responsabilitats laborals i l'ocupació familiar, es pot trobar un espai per a un mateix, per cuidar-se i assolir nous reptes. Si et cuides, també cuides la família i tot el que t'estimes.

Carta d'una ex excursionista del Grup Excursionista Amerenc Esquelles. ●

Autor: Quim Farrero

Oncobike 2024 (La Vall de Llèmena)

Cristian Guiu

El dia 19 de octubre es va celebrar una nova edició de la Oncobike, un repte solidari amb 2 modalitats de quilòmetres; consta de 120km la ruta més curta fins als 200km de la marxa llarga.

És una causa solidaria on els diners recaptats es destinen a la investigació, en concret al servei d'estètica oncològica integral. Per poder participar cada equip ha de reunir un total de quatre o sis ciclistes amb un total de 8 etapes, mínim a cada etapa hi ha d'haver dos corredors. És una marxa pensada per fer-la a relleus i que cada equip es gestioni de la millor manera com realitzarà la marxa.

La marxa transcórrer per la vall de Llèmena, enllaçant pistes i corriols de la zona, creuant barrancs amb aigua i passant per zones espectaculars a la vista. ●

El Batall 174

Desembre 2024

Reconeixement a Carles Roca Giberta (Rocky)

Consell redactor i Carles Roca

Des del consell redactor i amb aquesta breu entrevista, volem agrair a en Carles Roca tot el temps que dedica voluntàriament als corriols de la nostra vila. En Carles va néixer a l'Oriol (La Garrotxa) però porta vivint a Amer tota la vida. Té 46 anys i tothom el coneix com a Rocky o el distingeix per el seu xiulet. Un dels seus hobbies des de ben jovenet és netejar, arreglar i gaudir dels corriols.

D'on et ve això d'arreglar els corriols?

Des de molt jove, amb uns 14 anys, vaig començar a anar els cap de setmana a ajudar la colla del meu cosí, que anaven a fer motocròs per aquestes muntanyes de la zona. Eren en Josep Castanyer, el seu cosí en Florenci, els germans Meliton, els germans Roure, en David Madeu, en Marc Montaner, en Jordi Pinyana, l'Esteve Teixeira, en Miquel i en Costa i, per descomptat, en Santi Arovitx i en Xevi Hurtado, en pau descansin. Ells van decidir fer un circuit petit de motos per passar les estones. Aquest espai estava ubicat sobre el camp de futbol, al terreny on ara aterren els parapents.

Amb esforç i unes quantes tardes de dissabtes vam acabar-lo i, quan ja estava a punt, el grup dels parapents ens van proposar fer un canvi d'ubicació del circuit i passar-lo al camp d'en Tom Minguet.

Quan acabava de l'escola hi pujava amb bicicleta i els tapava les regueres i construïa peraltes amb l'aixadell.

Quin va ser el primer corriol que vas netejar?

Un que hi ha al coll fins al pantà de Susqueda, on antigament hi feien la Copa Catalana de DH. Després vàrem començar a netejar el camí de Lloret Salvatge amb alguns companys que començaven

a fer corriols i eren unes cabres boges. Passàvem els matins dels dissabtes amb en Roger Bosc, els germans Birosta i en David Gonzalez. Ens hi portava el pare Birosta amb cotxe i les eines. Ens dedicàvem a podar les branques que sobresortien dels camins, rasclonejàvem les fulles i trèiem les pedres grosses dels camins. Hi passàvem moltes hores, entre les neteges i després provar-los de baixada; era molt divertit!!! Després de la feina, anàvem a reposar forces al local social de Sant Martí Sacalm, amb la Gemma, la meva germana.

Ens han dit que tens un corriol batejat amb el teu nom?

Ha, ha, ha, ha! Sí, a la cinglera del costat de Santa Brígida, on hi ha una estelada i fins al costat del castell; es diu el Roc del Corb. Com que hi he dedicat molts dies i estones... Inclús és on vaig fer els meus dos primers peraltes, i el vaig deixar súper net i accessible per a tothom. Els companys van anar modificant-lo de forma divertida i avui el nom original del Roc del Corb és el corriol d'en Rocky del Corb.

Alguna vegada has tingut alguna caiguda greu, baixant pels corriols?

N'he tingut dues de fortes. La primera fa una pila d'anys baixant el corriol del Coll; vaig caure en un baixant molt i molt dret i vaig anar a petar a l'asfalt de la carretera, on per sort no passava ningú. Vaig estar una temporada masegat de les costelles. I la segona, no fa gaire..., va ser al final del Mamella, baixava i al saltant que hi ha al final de tram em vaig desequilibrar i vaig tenir una mala caiguda, que em va portar unes hores a l'hospital, per sort sense cap conseqüència.

Com fas els peralts i per a què serveixen?

Sempre hi vaig després d'una jornada de pluja, ja que la terra és tova i més manejable per poder excavar. Primer busco pedres grosses i troncs del voltant dels corriols per poder construir els fonaments. Després els cobreixo de terra i vaig prement i compactant amb el peu, o amb l'únic material que utilitzo, un aixadell i una pala. Els construeixo per tenir més recolzament a les corbes més tancades i agafar més velocitat i per fer-ho més divertit.

Et recordes de tots els corriols que has netejat?

En són molts, però diria que sí. Puc dir-te'n alguns, com el de Lloret Salvatge, que ja he anomenat abans. Un altre és el que va de les Famades fins al carril bici, a l'altura del Bassà, també anomenat 211.

Al poblat ibèric, el corriol de la font del Turó, el corriol del Pi, el corriol d'en Rocky del Corb, el Llonganissa, el que va de sobre el Llapart fins a Rocabandera, el tram de les antenes fins a sobre la gasolinera d'Amer, el tram que va des del castell fins al restaurant La Masia, el de can Sensaire fins als Tres Camins (carretera de la Barroca), i el meu preferit, que és en el que més hores hi he passat, anomenat el Mamella. És un dels corriols més llargs (juntament amb el Mussol) que hi ha actualment, i va des del pla de can Sensaire, passant per la primera pedra dels Tres Rocs, en direcció a can Margura i passant per les abelles d'en Mingu Ruiec fins al pont del Solivent. D'aquest en soc el padrí, ha, ha, ha!

Inici de construcció d'un peralt

Peralt en procés

Fa uns deu mesos, juntament amb tres companys de BTT d'Amer, vam obrir un nou corriol, que vam batejar amb el nom del Mussol, que comença a l'hort d'en Bernat, va fins al mirador de Sant Martí Sacalm i acaba al Bassà. S'ha fet tan famós, que fins i tot aquest any hi ha passat la famosa cursa de bicicletes BTT, La Tramun.

El Botall 174

Desembre 2024

Actualment com estan els corriols?

Penso que si no fos per la dedicació que tenim algunes persones... Els boscos que ens envolten estan molt deixats per part de les administracions. Hi ha molta feina a fer encara. Com que no plou gaire o gens i com que no tinc cotxe tot terreny (que podria arrossegar pedres més grosses i em serviria com una eina més), ara més molt més complicat accedir als corriols més amagats. Ara hi vaig amb la motocicleta portant les eines com puc. I en alguna ocasió amb bicicleta, m'han acompanyat en Narcís Triadó i en Martí Negre, que sempre és millor la companyia i una ajuda extra. Actualment intento anar a corriols on hi puc accedir sense massa dificultat.

Què proposaries per millorar l'estat dels camins?

Proposo, entre altres coses, fer unes jornades entre grups de joves i grups d'excursionistes o altres entitats del poble, com el club BTT i amb el suport de l'ajuntament d'Amer, amb l'aportació d'eines adequades per poder treballar segurs i essent més eficients. Ajuntar-nos i fer poble per poder gaudir dels nostres camins i corriols amb seguretat.

I tenir l'opció de tornar a recuperar la cursa que antigament es feia al poble de BTT i d'aquesta manera recuperar una tradició esportiva important.

Ara, actualment, alguns joves d'Amer s'han interessat en obrir nous corriols, i això em sembla genial, ja que significa que hi hauran nous camins en un futur i tindrem més mans per poder ajudar-nos. Això sempre és una bona notícia. Hem d'aprofitar ara que tenim una extraescolar de BTT de mainada, i que té molt èxit. Aquests són el futur dels nostres corriols i venen amb ganes de créixer com a ciclistes. Penso que és un bon moment perquè els corriols estiguin a l'altura, més nets i segurs per a tothom.

Moltes gràcies, Rocky, per respondre aquestes preguntes, i t'animem a continuar amb aquestes ganes de mantenir els corriols nets i, tal com bé dius, ajudar aquests joves que tenen empenta i ganes de fer-ne de nous amb la seguretat com a objectiu principal. ●

Corriol brut del Mamella

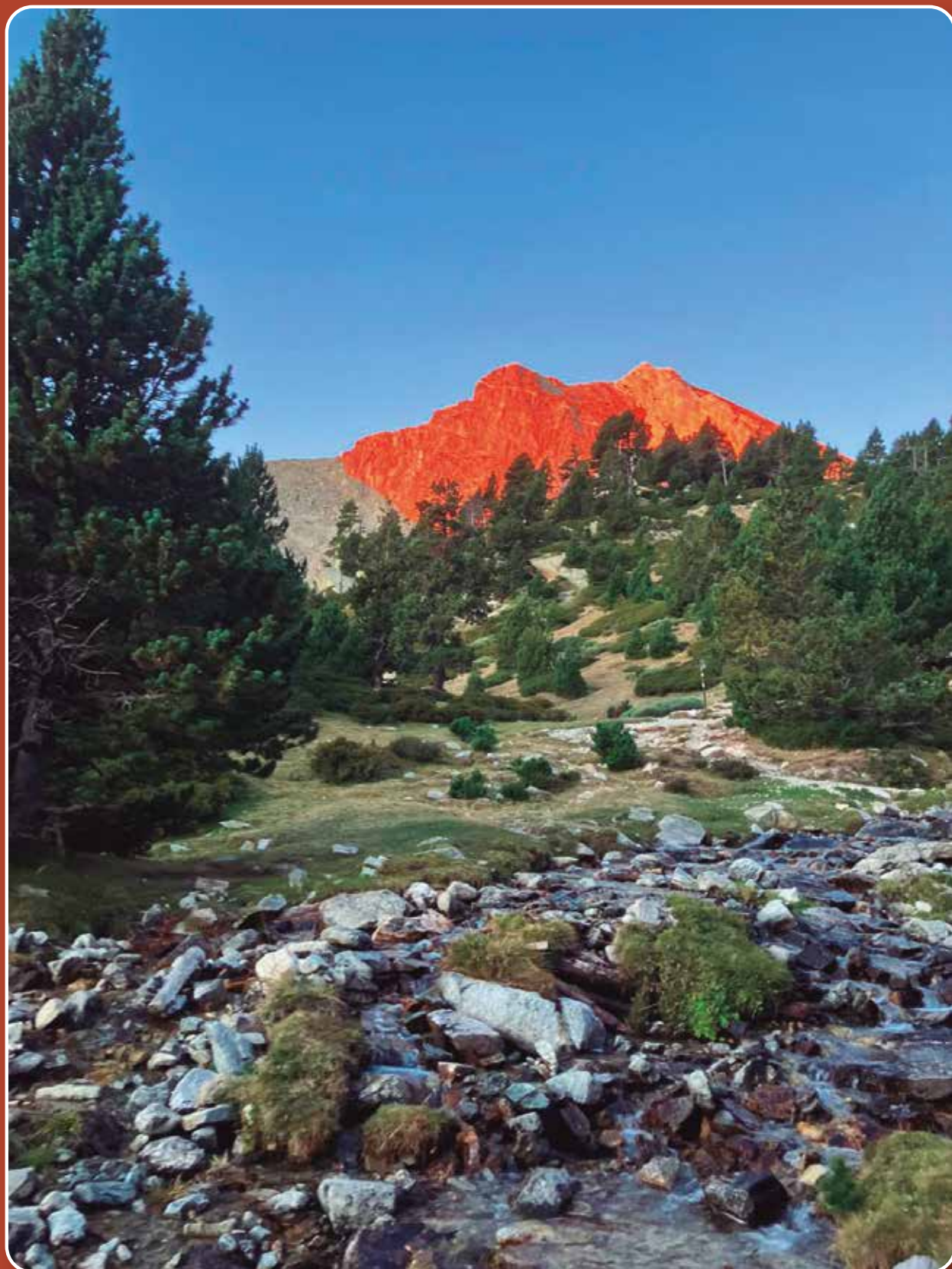

Corriol net del Mamella

Què t'agrada més, anar amb bici o arreglar els corriols?

No sé què dir-te. El que més m'agrada és arreglar-los i modificar-los per després poder-los fer de baixada i gaudir amb la bicicleta i els amics. Aquest és l'objectiu, la diversió.

Però també m'agrada anar de ruta els dissabtes al matí tota una colla i després fer una parada tècnica per esmorzar! Hi, hi, hi!

Foto de Josep Capdevila

